

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

— Να διοικήσῃς αὐτὲς τὶς χώρες ὅπως θέλεις.
Τότε, σὺ κατὰ τὸν Βισνὺν ἡ Ζωὴ ἄρχισεν νὰ κινῆται. Ὁ ἥλιος ἀνέβηκε καὶ ἔδωκε φέγγος ἐπὶ τῇ γῆν καὶ τῇ νύκτι· ἡ ἀπειραντοσύνη τὸν Ὀὐρανὸν καὶ ἔδωκε φέγγος καὶ μὴ γαλήνην· σὺν ὀρθοῦν φανήναι κατὰ συνέπεια βασιλείᾳ ἀπὸ τοῦ Βισνὺν ἡ νύκτις μετέβαλεν καὶ ἦν ἡ ἀνάστασις ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ ἔφωκε πάλιν τὸν Ὀὐρανὸν ὅπως αὐτὸς οἱ ἄνθρωποι νὰ καταλάβωσι τὸν Ὀὐρανόν, ὁ καλὸς θεὸς δημιουργοὺς τῆν Ἀγάπην, πού τῃ διατάξαι νὰ εἶνε μοῦνη Ζωὴ καὶ ἡ Ἐκτετασία. — Καὶ τότε ὁ Βράχμα ἐκάλυψε μικροτάτην τὸν Βισνὺν καὶ τὴν Ζωὴν. — Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πεισθῇς, ἀλλὰ σὺν κόσμῳ τίποτα τὸν τελειώσεαι καὶ ἀποῦν φανήσῃ καὶ δημιουργοὺς τὸν ὄργανον ἀναπαύσεαι καὶ αὐτὰ τὰ ὄντα πού τὴν λέει ἀνθρώπουσαν ὡς ἐξακολουτοῦσιν νὰ θρῆναι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ χάριος τῆς βοηθείας μας.
Ὁ Ὁ Βισνὺν ἀπεκρίθη στις διαταγὰς τοῦ Βράχμα. Ἀπὸ τότε οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ σκεπτόνται καὶ νὰ ἐνεργοῦν μοναχικῶς. Οἱ καλὸς τοῦς ἰδεῖς γινόντωνσαν ἡ χάρις καὶ οἱ καλὸς τοῦς ἡθελῶν καὶ κατὰλήγουσι παρατήρησαν ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἦταν μὴ ἐξακολουθίῃσιν ἀδαρσίῳσιν.
Καὶ παρουσάσταν ἀπὸ θανάτου τὸν Βισνὺν καὶ παραπονεμέναν :
— Ἰσχύει δὲν μετριοῦμε νὰ υποφέρωμε τῇ ζωῇ. Γίνωκε πολλὴ βαρεία ἀπὸ τὴν βάρσσαν.
Ἐκείνους ἀποκρίθηκε :
— Ἀς σὰς ἀνακατήσῃ ἡ Ἀγάπη !
Καὶ ἔσταν ἡσυχασμένοι. Πραγματικῶς, ἡ ἀγάπη μετρίσκει τὴ λύπην καὶ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Του Fernand Lafargue

«Η κυρία Ντὲ Γκουτερὰν ἦταν ἀκόμη εὐμορφὴ μὲ τὰ σκοτεινὰ μαλλιά της. Τρελλή ἀπὸ καιρὸ συνήθιζε νὰ κοιτάζει κάθε ἀπόγευμα καὶ νὰ κἀν τὸν περιπάτὸ της στὸν κήπο τοῦ μεγάρου της.

Συνήθιζε ἀκόμα νὰ στέκεται στὴν πόρτα τοῦ κήπου παρατηρώντας μελαγχολικὰ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου, στὸ βάθος τοῦ δάσους ποὺ ἦταν ἐμπρὸς στὸ σπῆτι της. Ἐξω ἀπὸ τὸν κήπο της αὐτὴ συνήθιζε νὰ κἀν τὸν περιπάτὸ της μὲ τὴν ἀγαπημένην της καὶ τὴν φίλῃ της. Περνάγαμε σφιχταγκαλιασμένοι καὶ ἀνταλλάσσουμε τρελλὰ φιλία. Ἡ τρελλὴ μὰς ἐκοίταζε μ' ἕνα ὕψος ἀγιοῦ καὶ περφορητικὸ, καὶ μὰς ἐφίλει κατὰ ματιὰς ποὺ μὰς στενοχωροῦσαν.

Μὰ μερὰ ὅμως μὰς χαίρεται, καὶ σιγὰ σιγὰ ἐπιάσαμε μαζὺ τὴν φίλῃ.

— Δὲν φοβάστε; Δὲν τρέμετε; Γιατί ἀγαπᾶστε ἐστὶ ἐλεύθερα; ρώτησε.

— Ποιὸν νὰ φοβηθοῦμε; εἶπα ἐγώ.

Αὐτὴ γούρλωσε τὰ μάτια καὶ ψιθύρισε μὲ τρόμο:

— Τὸν σὺζυγο! Τὸν σὺζυγο! Καὶ συγχρόνως ἔκαμε τὸν σταυρὸ της. Νόμιμος πὺξ ἡ γυναῖκα μου ἦταν γυναῖκα ἄλλου, φαίνεται, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐξήγησα τὸ πρᾶγμα:

— Εἶναι ἡ γυναῖκα μου, τὴν εἶπα.

Ἡ τρελλὴ χαμογέλασε νομίζοντας πὺξ τὴν λέμε ψέματα. Φανταζότανε πὺξ ἕνα ἀντρώπου δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο ἐρωτευμένη.

Τὴν ἀφίσαμε νὰ φαντασθῇ ὅτι τὴν ἀρέσει, δὲν ἐπάφημε ὅμως νὰ τὴν βλέπομε ὅσες φορές περνοῦσαμε ἀπὸ τὸν κήπο της.

Μὰ μερὰ μὰς προσέλασε στὸν κήπο καὶ μὰς ἀνέβασε στὸ σαλόνι. Ὅταν ἐκαθίσταμε ἀρχισ νὰ μιλάμε γιὰ διάφορα πράγματα, στὸ τέλος δὲ κατέληξε ὅτι τὴν ἀφοροῦσε. «Θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἱστορία μου;» μὰς εἶπε. Θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ, γιὰ νὰ μὴν ἐμπιστευθεῖς στὸ ἐξῆς τὸν ἑρῶτα, γιὰ νὰ τὸν φοβάστε, ὅπως καὶ γώ...»

— Ἐπειτα ὅμως φαίνεται πὺξ μετάνοιωσε καὶ ξαναεἶπε:

— Ὁχι, οὐχὶ θὰ σὰς διηγηθῶ καλὺτερα τὴν ἱστορία καποίας φιλίας μου. Θέλετε;

Ἀπὸ τὴν ἱστορία της αὐτὴ καταλάβανε πὺξ μὰς ἀφηγεῖται ἀκριβῶς τὸ δικὸ της περιστατικό, μὰ δὲν τὴν εἶπαμε τίποτε.

Ἀρχισε ὡς ἐξῆς:

Μὰ νέα γυναῖκα ὡμορφῇ, πολὺ ὡμορφῇ ἐγγύριζε κάποτε ἀπὸ μακρυνὸ ταξίδι στὴ Γαλλία μαζὺ μὲ τὸν ἀνδρὰ της ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευε. Στὸ ἴδιο βαπόρι ἐπὶσκεπτο καὶ ἕνας νέος εὐγενὴς, πολὺ περφορητικὸς καὶ πολὺ ῥασιμὸς μὲσα σὲ κείνο τὸ ἱερὸ ῥασιμὸς.

Ἦταν μὰ κόρη ταπεινῆς ἀριστοκρατίας, μὰ πολὺ ἀπλά, μὲνα μαῦρο πέπλο στὸ κεφάλι, πολὺ χρῶμα, διατηροῦσε ἀκόμη μὰ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέραν.

Ἀντιπροσώπευε γι' ἑκατοντάδες ἄνθρωποι τὴν ἀριστοκρατία τῆς πόλεως. Ἦταν εὐαφῆς, χαριτωμένη καὶ πολὺ ζωηρά. Ὁ ἀέρας τὴν θαλάσσης τὴν ἐρέθιζε καὶ ἡ πλῆξις τοῦ βαπορίου τὴν ἐκείνη νὰ οὐνεύεται ἐρωτὰς καὶ περιπετειῶν. Ὑπερηφανεύετο μάλιστα γιὰ τὸ νῆος τὸ εἶχε χαμένα ἀπ' τὸν ἑρῶτα τοῦ πρὸς αὐτὴν.

Ἐνόμιζε πὺξ μπορεῖ νὰ κἀν κόρτε, χωρὶς νὰ παραβῇ τὰ συγγενικά της. Μὰ βραδεία μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ ἀνδρὰς τὴν ἀνέβηκε, κατὰ τὴν συνήθειά του, στὴν κουβέρτα τοῦ βαπορίου νὰ καπνίσῃ.

Ἐκείνη ἐπῆγε στὴν καμπίνα της γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ λιγάκι. Ἐξῆς ἕνας ἀνθρώπος ἐσπρώξε σιγὰ τὴν πόρτα της καὶ μῆκε μὲσα ἕνα ὀνέος. Εἶχε καταλάβει στὸ τραπέζι, ἀπ' τὰ μάτια της, πὺξ ἡ ἀγαπημένη του ἐφάσε σὲ σημεῖον ποὺ θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ τὴν κατακτῇ καὶ τὴν ἀρπάξῃ ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὴ δὲν ἐβγάλε τοιμολογία καὶ τὸ ἀνεπαρόχθον ἐπῆλθεν. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐπαναλαμβάνετο κάθε βράδυ, κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ὁ ἀνδρὰς τὴν ἀνέβαινε νὰ καπνίσῃ. Ἡ εὐκολία αὐτὴ τὴν σέσωκε τοὺς ἐδῶκε κουράγιο νὰ μὴ σκέπτονται τὸν κίνδυνον. Πολλὰς φορές ἐκείνη σημά-

Μπῆκε μὲσα ὁ φίλος της.

λῆσαν στὸ παραπέτα καὶ ἅμα ἀστράψε ἀκούστηκαν δυὸ πιστολιές καὶ ἕνας κρότος ἀνθρώπου ποὺ ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Ὑστερὰ ἀπὸ πέντε λεπτά ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγωνίστηκε στὴν καμπίνα της εἶδε τὴν πόρτα της ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ μπαίνει μὲσα ὁ φίλος της. Κατάλαβε ἀμέσως πὺξ ὁ ἀνδρὰς τὴν εἶχε σκοτώσει. Ἀναπήδησε τότε ἀπ' τὸ κρεβάτι της καὶ ἔφτυνε τὸ φίλο της στὸ πρόσωπο φωνάζοντας:

— Ἀνάνδρε! Ἀνάνδρε!...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ τρελλὴ κυρία ἐσταμάτησε. Μὰ τρομερὴ ἔξαψη τὴν εἶχε πιάσει καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ φύγομε, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴ δὲν τὴν ἐξανάλαβε πάλι. Ὁ κῆπος τὴν ἦταν ἐρημὸς καὶ τὸ μέγαρό της βουβὸ, θλιβερό, καὶ κλειστό....

Fernand Lafargue

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Στὸ χάνι τοῦ Κυρ Γιάννη, τὸ μεταξὺ Καλπακίου καὶ Ἰωαννίνων, εἶχαν σταθεῖ οἱ ἀγωγιάντες νὰ διανυκτερεύουν. Μαζεύτηκαν στὴν μεγάλη αἴθουσα ὅπου εἶχανε στοὺς τοίχους σκονισμένα, τσακισμένα εἶδη τῆς γεωργικῆς, μὰ θολὰ μπουκάλια οὐζοῦ καὶ μὰ χύτρα ποὺ ἐκόχλαζε παχιά φασόλια φουσκωμένα ἀπὸ λάδι καὶ ρωμὶ.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Χατζὴ τοῦ ἐπερικρινοῦτο καὶ ἔκανε καὶ τὸ σταυρὸ της στὴ μοναδικὴ καὶ καπνισμένη εἰκόνα τοῦ χανιοῦ.

— Ἐρεῖς τί γουσερίτσα εἶνε; εἶπεν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς. «Μου-στακίκα» τοῦ διαβόλου. Αὐτὴ ἐφκίωσε δὲ αὐτὸν ἐδῶ τὰ ὀπο-στακίκα, αὐτὴ ἐπλούτισε τὸν ἀνδρὰ της, αὐτὴ μὰς ἐσελάει ὅλους...

Ῥίχνει πατάτες στὰ φα-σόλια, γιὰ νὰ κἀνουνε χυλὸ, αὐτὴ φκάνει οὐζὸ ἀπὸ κουμάρι, παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς Ἐφο-ρείας, αὐτὴ ἐσελάει τοὺς χωροφύλακας καὶ μονα-χὰ αὐτῆς δὲν ἐφαγε τίς κότες ὁ στρατὸς!...

— Μόνον ἀπὸ τὸ Μπῆ τὸν Ἀλβανό, τὸ βρήκε.

— Γιατί, τί ἔκανε ὁ Ἀλβανός;

— Ὁ, εἶνε χρόνια τώρα!... Ἦτανε νέα τότε, νεοπαντρεμένη, ἀγορησιὰν τὸ κορόμπλο.

Ἐνας Μπῆς μὲ φέρε-λες χρυσὲς καὶ ἀργυρὰς τσακισμένα ἀρματα, ἐ-νύττωσε ἐδῶ... Ἦτανε

μοναχὴ της. Τὸν ἀνδρὰ της, τὸν ἐκράζε στὴ χώρα ἡ «ζανταρμε-ρία». Μπῆκε νὰ κόνεψῃ στὸ χάνι...

— Κυρὰ Γιάννενα, ἕνα νερό, κάμε μου τὴ χάρι, μόλλησε ἡ γλῶσσα μου!...

— Μετὰ χαρὰ σὰς, Μπῆ μου! Κόπιασε νὰ τραταριστῇς καὶ ἕνα γινώ.

Ὁ Μπῆς πῆγε. Καλοκαίρι, ἀλωνάρης, τὰ τοιτοίκια τοῖριζαν σὺν νὰ ταγαρίζονταν τὰ κατὰβραχα καὶ ἡ πέτρας.

Ἐκεῖ ἐστὶ ὁ Μπῆς βλέπει τὸ εἰκόνημα, ποὺ κάλεσε πάλι, ἡ Κυρὰ Γιάννενα μαζὶ του.

— Τί εἶνε αὐτὸ, ὄρ—Κυρὰ—Γιάν-νενα;

— Ἡ Παναγία.

— Καὶ τί κάνει αὐτὸ τὸ Παναγία;

— Ἀμα τοῦ βάλῃς ἕνα τάμα, ὅτι τοῦ ζητήσης θὰ σοῦ δώσῃ.

Ὁ Μπῆς ἐβγάλε τὰ φλωροκαπνισμέ-να τὰ πιστόλια του καὶ τὰ ἀπῆλθε στὸ κόνισμα ἀπὸ κάτω.

— Παναγία δὸς μου τὸ Κυρὰ—Γιάν-νενα.

Ἡ Κυρὰ Γιάννενα ἔμεινε σαστισμέ-νη! «Ἀνοίξτε, γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ κῦτταξε τριγύρω.

— Παναγία, δὸς μου τὸ Κυρὰ—Γιάν-νενα νὰ τὸ φιλήσω μὰ φορὰ.

Ἡ κυρὰ Γιάννενα σάστισε. Κῦτταξε μὰ τὸν Μπῆ καὶ μὰ τὸ εἰκόνημα. Ὁ Μπῆς δὲν εἶπε ἄλλη λέξη. Πέρασε στὸ μέρος ποὺ θὰ πλάγιαζε νὰ ξεκουραστῇ, κἀθηκε καὶ περμένε....

Τὴν κυρὰ Γιάννενα τῆς χαμάρισε ὁ Μπῆς, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ἔμεινε μόνῃ ἀρχισε νὰ στραφο-γυρῇ νὰ πηγαίῃ ἀπάνω κάτω, νὰ σκέφτεται, νὰ ἐξασκεφεταί....

Νὰ πᾶν στὸ Μπῆ; Σὰν κακὸ τῆς; φαίνονταν. Νὰ μὴ πᾶν; Πάλι ὁρμηλο ἦταν;

Ἡ νύχτα ὅμως εἶνε κακὸς σύμβουλος καὶ μάλιστα γιὰ τίς γυναῖκες. Καὶ στὸ τέλος ἡ κυρὰ Γιάννενα τ' ἀποφάσισε. Θὰ πᾶν!...

Νὰ, ἐστὶ μὰ στιγμιότυπα, γιὰ ἕνα φιλί. Κρίμα εἶνε ἕνα φιλί; Ἀμαρτία εἶνε;

Μολταῦτα ὅμως εἶχε καὶ τὸ δισταγμὸ μὲσα της. Καὶ καθὼς

Μπῆκε μὲ πηγαίνεις Παναγία μου;

Μπῆς, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ἔμεινε μόνῃ ἀρχισε νὰ στραφο-γυρῇ νὰ πηγαίῃ ἀπάνω κάτω, νὰ σκέφτεται, νὰ ἐξασκεφεταί....

Νὰ πᾶν στὸ Μπῆ; Σὰν κακὸ τῆς; φαίνονταν. Νὰ μὴ πᾶν; Πάλι ὁρμηλο ἦταν;

Ἡ νύχτα ὅμως εἶνε κακὸς σύμβουλος καὶ μάλιστα γιὰ τίς γυναῖκες. Καὶ στὸ τέλος ἡ κυρὰ Γιάννενα τ' ἀποφάσισε. Θὰ πᾶν!...

Νὰ, ἐστὶ μὰ στιγμιότυπα, γιὰ ἕνα φιλί. Κρίμα εἶνε ἕνα φιλί; Ἀμαρτία εἶνε;

Μολταῦτα ὅμως εἶχε καὶ τὸ δισταγμὸ μὲσα της. Καὶ καθὼς

τραβοῦσε πρὸς τὸ Μπῆ κῦτταξε καὶ τὴν Παναγία καὶ ἔλεγε ὑψόνον-τας τὰ χέρια:

— Παναγίτσα μου! Παρθένε μου! Γιατί μοῦ τὸ κάνεις αὐτό; Ποῦ μὲ πᾶς, κυρὰ Δέσποινα; Ἀπῆλθου με, Παναγία μου! Γιατί μὲ κἀνης νάμαρτῃς;

Κι' ὅλο προχωροῦσε κι' ὅλο μίλαγε τῆς Παναγιάς, κι' ὅλο παρακάλαγε καὶ μεσόλαιγε:

— Ἀφέντρα μου, δὲν μπορεῖς νὰ μὴ θαυματουργήσης τούτη τὴ φορὰ. Ποῦ μὲ σπρώχνεις στὸν ὀλεθρὸ καὶ στὸ χαμὸ παντρεμένη γυναῖκα, κυρὰ Δέσποινα; Ἐλεος, Παναγίτσα μου! Ρουσεφτί πᾶς νὰ κἀνης ὁ ἕνας Ἀρβανίτης;

Εἶχε φτάσει πειὰ στὴν πόρτα. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε σὺν ἔλικας βα-ποριοῦ. Ἀπὸ μὲσα περὶ-μενε ὁ Μπῆς. Τὸ σκε-φτότανε αὐτὸ καὶ γλῆκα, νατῆριζε. Κῦτταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιάς καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὰ, Δέσποινα μου, ἀπὸ τὸ θεὸς πάω ἡ κακομοῖρα, πάω τρεχάτη...

Δὲν πῆγε ὅμως. Γιατί αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐφτασε ὁ Χατζὴς ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἡ κυρὰ Γιάννενα τᾶσσε, κέφασε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔκανε σωστὸ θαῦμα ἡ Πα-ναγία. Ὁ Μπῆς πούρη-νε κι' αὐτὸς νὰ τραβῇ τὸ δρόμο του, μασσοῦσε τίς μουστάκας του ἀπ' τὸ θυμὸ του. Κῦτταξε δυσανεστήνῃ τὸν Χατζὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὸς μὲ δέχτηκες ὄρε Χατζὴ!

— Καλὸς μὰς ὄρισες ἀγά μου!... Φκίσε καφὲ καὶ φέρε οὐζὸ στὸν ἀγά...

Σὲ λίγο ὁ Τουρκαλβανὸς σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

— Νύχτωσε κι' ἔχω δυὸ ὄρες δρόμο, γιὰ τὰ Γιάννενα!

Πῆρε τὰ φλωροκαπνισμένα τὰ πιστόλια του, ἀπὸ καὶ ποῦ ἔχε ἀναθεῖσε καὶ τοιμαζόταν νὰ τὰ βάλῃ στὸ σέλλάχι του. Ἡ Κυρὰ Γιάννενα τοῦ κῆρι μὲ τρομάρα, σταμα-τῶντας του.

— Τί κάνεις μπῆ μου, ἐκεῖ! Πέρνεις τ' ἀρ-ματα τῆς Παναγιάς;

— Σὺκα, κυρὰ Γιάννενα. Τὸ Παναγία δὲ θε-λεῖ ἀρματα, θελεῖ λιβάνια καὶ λαμπάδες... ὁ πῆνθησε ὁ Μπῆς.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ Κυρὰ Γιάννενα οὐρῶρισε στοὺς ἀγωγιάντες καὶ τὰ φασόλια. Ἀχίζοντα, λιγομίστα, πνιγμένα εἰς τὸ λάδι. Ἡ νύχτα ἔχε πέσει σκοτεινὴ, σπῆλθον ἀπὸν οὐρανὸ καμῖσα μὰ καλῆρωκα, ἐξομάρτε τοὺς ἀγωγιάντες. Φλό-γες ὀλοποφθοῦσε χορεύον εἰς τὸ πᾶν καὶ ἔκταναν καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τὸν εἶδαν, ποὺ ἦταν ἐν συμφορῇ εἰς τὸ δαμάτιο νὰ χορεύουνε στοὺς τοίχους. Τὸ κἀντηλὰ τῆς εἰκόνης νύσταζε γιὰ δὲν εἶχε λάδι.

Ἡ ὄρα περνοῦσε.

Ἐξῆς ἀκουγότανε ὁ ἀέρας ποὺ σφύριζε καὶ τὰ τσακάλια ποὺ οὐρῶσαν στὶς ἐρημικὲς κακο-τοπιές...

Ἡ κυρὰ Γιάννενα πηγαίνοντο στὴν σερπατὴ—σερπατὴ καὶ σερπατὴ. Ἐφῆγε καμιά κατὰ ἀλφάρεση τοὺς ἀγωγιάντες καὶ φρονίσε τὸ νοικοκυρὰ της. Εἶχε μωρὸ καὶ πῶς μολοῦσαν γιὰ δαύτη καὶ ἀγοραῖομαρτῆς κατὰ μὲσα ἰπ'.

Ὁ κρότος τότε ἀγωγιάντης τῆς φώναζε πε-ραχτικά:

— Κυρὰ—Γιάννενα:

Ἡ εἰκόνα δὲν ἔχει καὶ κατὰ κι' ἀρματα οἱ λεβοντιές!...

Οἱ Μπῆδες ὄλουν φίλοι.

— Καὶ σεις... χαλοκομμέντες! ἀπῆλθες ἡ Κυρὰ Γιάννενα. Ἐστα. Στα.

Παναγία μου, ποῦ μὲ πᾶς;

Ἐσπῆκα ἀνοίξεν ἡ πόρτα

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ο Διέγος Διάδ’ απέφασσε, αφού δεν κατόρθωσε να πληροφορηθεί τίποτε οριστικό, γ’ αναχώρησε και να μεταβή ιόνος του στη Γαλλία.

“Εκεί θα κατέφυγε σε κάθε μέσον γιά ν’ ανακαλύψει” τον υπό τον ψευδώνυμον Δέλιος κρυπτόμενον ευγενή. Είχαν δοκιμαστεί να πάρη πίσω τη Δολορά ή να τούς σκοτώσει και τους δύο οβήγοντας μέσα στο αίμα τους τις φλόγες τις επιδικήσεως του.

“Αλλάστε τι νάκανε πλέον στην Ίσπανία;

Τό μίσος του τον τραβούσε εκεί όπου είχαν μεταφέρει τη γυναίκα που αγαπούσε και ήθελε να την κάνει δική του.

“Εδιώχθη έκδικηση! Εδιώχθη αίμα!

Τέλος του προλόγου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΑΙΝΗ

I

“Όπου γίνεσαι λόγος περι ενός ανθρώπου, ενός αλέγου και ενός δρόμου.

“Οδηγούμε τον αναγνώστη στην Τουράιν. Τρία χρόνια μετά τα γεγονότα που διηγήθηκα παραπάνω, περί τα μέσα δηλαδή του 1560, ένας καβαλλάρης κατασκοπεύοντας και με ιδρωμένο αλγό, έβλεπε στην πόλη αυτή. Είταν Κυριακή και πλησίαζε μεσημέρι. “Η έσότη είταν υπερβολική. Οι δρόμοι έρημοι. “Ο καβαλλάρης έσταμάτησε το δρόμο του αλόγου του, έπηρε τους πιο στεγούς και σκιερους δρόμους της πόλεως κι άρχισε να πλαναται ασκόπως. “Εψαχνε όπως φαίνεται, ναβρη ξενοδοχείο μέσα στην πόλη αυτή, την έντελως μεσαιωνική, με τους πέτρινους σταυρούς στους δρόμους, τα πέτρινα πηγάδια της, τις στοές της και τα γεφύρια της.

Τα ξενοδοχεία αυτή την ώρα ήταν κλειστά, μα ο καβαλλάρης κατόρθωσε να βρη τέλος μέσα σ’ ένα στενό, γεμάτο λάσπες, δρόμο, ένα πανδοχείο άνοιχτό. “Έως απ’ αυτό ένας κουρελιασμένος μικρός, έκοντολούς ντυσμένος. Μόλις όμως είδε τον καβαλλάρη σηκώθηκε κι άρχισε να σταυροκοπείται έντρομος.

Πραγματικά έπροξενούσε τρόμο ο καβαλλάρης αυτός. Τό αλόγο του είταν μεγαλόσωμο, ψηλό, ισχυρό, κοκκαλιάρικο, κατάμαυρο από τη γαϊτή ως τα νύχια. Στα μαύρα επίσης ντυμένος είταν και ο καβαλλάρης. Καπέλλο, μανδύας, χειρίδες, κολόβια, περισκελίδες, υποδήματα ήταν μαύρα.

“Εντρομος ο μικρός τόν έπλησίασε και τού είπε:

— Άφεντικό, είμαι μόνος μου. Δεν άναψαμε ακόμα φωτιά κι αν θέλετε περιποίηση πρέπει να περιμένετε, κύριε ίππότη.

— Δεν πεινώ, άπάντησε ο ίππότης τόν έπλησίασε, κύριε ίππότη.

— Τότε θα θέλετε να σάς ετοιμάσω καμμά μάμαρη;

— Σκόσια, χωριάτη, και δείξε μου γρήγορα τόν άχυρόνα.

“Ο μικρός έτρεξε με μία βαθιά υπόκληση τρέμοντας όλόκληρος.

— Εδώ, Σατανά, φώναζε τότε ο ίππότης σε άλογο του, τό όποιο τόν έπλησίασε χρομίζοντας.

— Λοιπόν, χαμένε, ξανάπε ο έξενος στόν ύπηρετή, ο όποιος έτοιμαζόταν να κάνει πάλι τό σταυρό του, θα μπορούσε να πλύνει τό άλογο μου;

— Άκούσε εκεί, αυτή είνε ή δουλειά μου. Γι’ αυτό με λένε και Τζιλ, τόν ίπποκόμο.

— “Εμπρός λοιπόν, και γρήγορα!

“Ο Τζιλ άρχισε να πλένη τό άλογο μ’ έξαιρετική ταχύτητα, γιατί ο φοβερός έξενος όρθιος μπροστά του με τα χέρια σταυρωμένα έξακολούθουσε να τόν κοιτάζει ακατάπαστα.

“Επειτα, αφού έπλυνε καλά τό άλογο, τού έδωσε να φάγη βρώμη και άχυρο.

— Καλέ τώρα, είπε ο μαύρος άνθρωπος, θ’ άφήσω τό άλόγο μου εδώ και θα τό πάρω όταν γυρίσω. Και σύ, μικρέ διάβολε, άπάντησε μου: έξερεις καλά την πολιτεία;

— Ναι... εδώ γεννήθηκα...

— Τότε θα μου χρησιμεύσεις γιά οδηγός; περνάται!

— Μά... βλέπεται πως δεν είνε κανείς άλλος στο μαγαζί...

— Νά κίνη ν;

— Για να δέχεται τους ταξιδιώτες.

— Και πού, είνε οι ταξιδιώτες, βλάκα; Κλείσ’ τό στόμα σου και τρέβα! έπρόστασε ο έξενος και έπέταξε τού μικρό ένα σκούθο, που έκείνος τό άρπαξε στόν άέρα.

— Και πού θέλει ή άφεντιά σας να πάμε; ρώτησε χαμογαλάντας με γλυκύτητα.

— Στην όδο “Ελλεκίν.

— Ακούγοντας τό όνομα αυτό ο μικρός πετάχτηκε άπάνω και τό

μειδίαμα του διαδέχτηκε ένας μορφασμός.

— Λοιπόν; ρώτησε ο μαύρος καβαλλάρης, δεν άπόχει όδός “Ελλεκίν στην Τουράιν;

— “Υπάρχει, άφεντικό, αλλά...

— Αλλά τί;

— Αλλά δεν έχει σπιτία.

— Άστειεύσαι;

— “Αν θέλετε την άλήθεια, δεν έχει παρά μόνο ένα...

— Είδες λοιπόν;

— Δεν έχει παρά μόνο ένα... και σ’ αυτό... δεν κάθεται κανείς

μέσα.

— Καλά, πήγαινε μ’ εκεί.

“Ο μικρός κινίσκος και είπε τρέμοντας:

— “Η άφεντιά σας λοιπόν δεν έξερει την ιστορία αυτού του σπιτιού που είνε στην όδο “Ελλεκίν!

— Θα είνε ίσως τίποτε άνοησίες... θα μου τις πής στο δρόμο...

— Θα είταν καλύτερα ίσως να... έκανα να πη ή μικρός; μα δεν πρόφτασε ν’ άποκλειώση τη φράση του, γιατί ο ίππότης κροτάλισε άπειλητικά τό μαστίγιό του.

— Αναγκάστηκε λοιπόν να σιωπήσει και με τό σκούθο του σά χέρι ξεκίνησε, προηγούμενος τού έξενου, διά μέσου λαβυρινθίου στεγών δρόμων.

Κάθε τόσο έστρεφε και έκτύπαζε τό μαύρο ίππότη που τόν άκολουθούσε σκεπτικός, χαιδεύοντας με τό ένα χέρι τη γενειάδα και με τό άλλο άκουμπιμένο στη λαβή τού ξίφους του.

Κι ο Τζιλ ψιθύρισε κάνοντας τό σταυρό του:

— Μα’ αλλά μαύρα σάν την κόλαση, φανή άγρια, άλογο Σατανάς, όδός “Ελλεκίν... Παναγιά μου, φύλαγε με!

II

“Ο κληρονόμος τού Διαβόλου

“Αφού έπερπάτησαν κάμποσο σιωπώντας, τέλος ο μαύρος άνθρωπος συνήλθε από τό ρεμβασμό του και είπε στόν οδηγό του:

— Μίλα τώρα. Τι τρομερά πράγματα λένε γ’ αυτό τό δρόμο και γιά τό μοναδικό του σπίτι;

— “Όσο γιά τό δρόμο ή άφεντιά σας θα ξέρει δι τόν παλιό καιρό “Ελλεκίν έσπίασε φάντασμα.

— Και τί μ’ αυτό;

— Και τί μ’ αυτό; αυτό πάει να πη ότι τα παλιά χρόνια ο τόπος αυτός είταν στοιχειωμένος.

— Πολύ καλά; και γιά τό σπίτι τί λένε;

— Τό σπίτι; Στο σπίτι, άφεντή μου, είπε ο Τζιλ, προσποιούμενος τόν άδιάφορο με την έλπίδα ότι ή άπάντησή του θα έτρόμαζε τόν έξενό, στο σπίτι αυτό κάθεται μέσα τριακόσια χρόνια τώρα ένας άνθρωπος και ο άνθρωπος αυτός λέγεται Γκρηγκουά Κρονίμ.

“Ο έξενος έμεινε άπαθής. “Ο Τζιλ, νομίζοντας πως δεν κατάλαβε, θεώρησε καλό να τονήσει τη φράση του:

— Τριακόσια χρόνια! ξέρετε τί θα πη;

— “Ε’ έπειτα; άπάντησε ο έξενος; είνε τίποτε παράξενο τάχα;

“Ο Τζιλ τό έκανε και είπε:

— Μα σάς λέω άλήθεια, τριακόσια χρόνια! Μήπως σάς φαίνεται λίγα! “Ο παππούς τού παππού μου είταν ακόμα μικρό παιδί όταν ο Κρονίμ είταν έκαστό χρόνο. Τόν είρε, όπως τόν είρε και ο πατέρας του. Λένε μάλιστα πως από τότε δεν έχει αλλάξει καθόλου...

— Αυτό έξηγείται, άπάντησε τότε ο μαύρος ίππότης. Τριακόσια χρόνια δεν είνε και μεγάλη σχετικώς ήλικία. “Ο Μαθουάλας έζησε ένιακόσια έτηνα έννια χρόνια.

— “Ο Μαθουάλας είταν άγιος άνθρωπος, ψιθύρισε ο Τζιλ, ενώ αυτός...

— Αυτός τί είνε;

— Είνε ένα στοιχείο που θέλει τή κακό, είνε μία πανούκλα που κανείς δεν ξέρει από πού έρχεται και πού πηγαίνει. “Όταν έρχεται στην Τουράιν, τό καταλαβαίνουμε από ένα φως κοκκινωπό, άλλόκοτο, διαβολικό που λάμπει πίσω απ’ τό παράθυρο του... και τό κακό είνε ότι κάθε φορά που θά φανή αυτό τό φως και μάταια μοιρά πέφτει στην πόλη.

— Κρίμα!

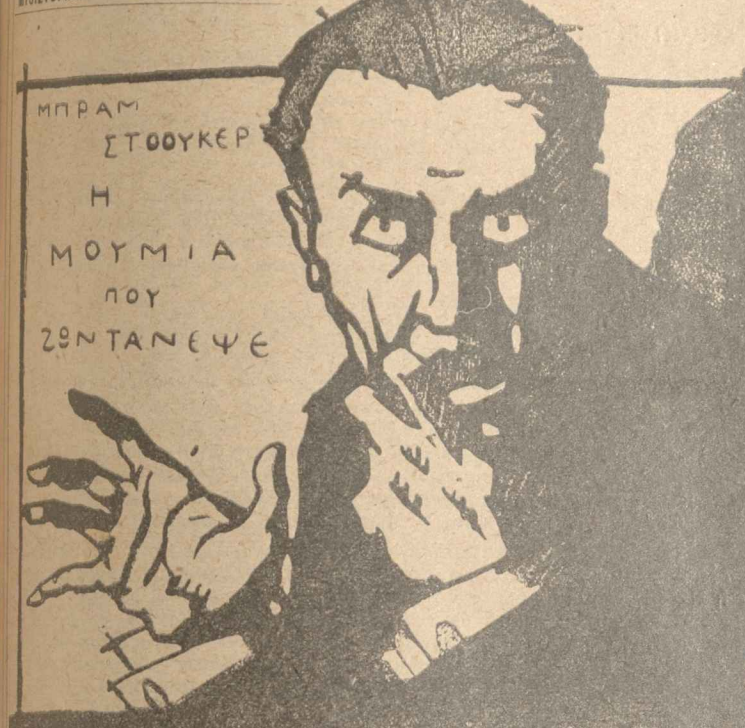
— “Αλλοίμονο! έξοχώτατε, πάντα μόλις φανή κ’ ένα κακό θα φέρη: Πότε φωτιά, πότε πείνα, πότε έπανόσταση. Τό καλό είνε ότι καμιά φορά περνούν και πέντε και δέκα χρόνια χωρίς άρρώθ ή Κρονίμ στην Τουράιν. Τότε θαρρούμε πως γλυτώσαμε γιά πάντα απ’ αυτόν κ’ άνασαινούμε λιγάκι, μα να σου, άφεντα, κάποιο καλό βραδάκι και τό φως ξαναφαίνεται στην όδο “Ελλεκίν.

— Φως άπάσαι! είπε κοροϊδευτικά ο άγνωστος.

— Και τό ίδιο βράδι, έξακολούθησε ο μικρός, ο νυχτοφάντας καθώς γυρίζει μέσ’ στην πόλη άντικρύζει τόν Γκρηγκουά Κρονίμ να στέκεται όλόρθος μπρός στην πόρτα τού σπιτιού του, με τ’ άσπρα και μακριά γένεια του και με τα μαύρα του ρούχα...

— Και την άλλη μέρα, όπως μου είπε, πέφτει στην πολιτεία ένα κακό;

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Περίληψις προηγούμενων

“Ο άγνωστος Μέλκομ Ρόζ, μία νύκτα άγρύ, είδοποιείται από την φίλην του δεσποινίδα Μαργαρίτα Τρελόνη ότι ο πατέρας της ευρέθη εις τό δαμάτιον” του τραυματισμένου μοντηριώδους εις την χείρα Σπέν-δρι εις τό μέγαρον της μίς Τρελόνη όπου συναντή και τόν τέκνιόν Ντόου, φημιόμενον διά την διορατικότητά του και την ευφάν του, όπως χωρίς να χάνη καιρό άρχίζει τάς έρεγείας του. Τό μοντήριον όμως δεν διαφωνείσαι. “Ο κ. Τρελόνη βρίσκεται από της στιγμής τού τραυματισμού του βυθισμένος σ’ ένα παράλθο λήθαργο, έντελώς άνέξηγτον και γι’ αυτή την έκαστημ. Τί έχει συμβεί; Τό μοντήριον περιλήκεται και σκεπάζεται περί-σσότερο από της στιγμής της άνευρέσεως μιας έπιστολής τού κ. Τρε-λόνη, μέσα στο σενάρι τού γρηφίου του. Διά της έπιστολής αυτής, άπευθυμένης στην μίς Μαργαρίτα, άποδεικνύεται πως ο πατέρας της πέριεσε κάποιο μοντηριώδη κίνδυνο. Μοντηριώδεις κ’ άνέξη-γης είνε επίσης και αί συστάσεις που κάνει έγγραφως στην κόρη του εν περιπτώσει τού συνέβαινε κανένα άπρόσπτο... Τί θέλουν να πουν όλα αυτά; Κανείς δεν ξέρει. “Όλοι βιάζονται στο σκότος τού μοντηρίου, ενός μοντηρίου τρομακτικού...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναι! Είπε ή νούμια ενός γάτου, έπανέλαβε. Και ενός άγνωστού γάτου μάλιστα. Θα ήπηρε και αυτός άγαπητός σε κάποιο σημείον πρόσπο ποδ χιλιάδων έτών, άλλωθς δεν θα έτύ-γχε της κηής της βαλσαμώσεως. Κυντάζει μάλιστα. Είνοι ζογο-φωμένος άπαράλθακα σάν άνθρωπινη μούμια. “Ισως να ψάφρη πο πέντε ή έξι χιλιάδων έτών. Θα έπιθυμούσα να κάμω ένα περ-σώ με τόν όνομα αυτός γάτους, τόν ζωντανό και τόν βαλσα-μωμένο. Εμπρέπεται, μίς;

“Η Μαργαρίτα έδίστασε ν’ άπάντηση.

— Βεβαίως, μπορείτε να άμειρηίστε ότι θέλετε, και ότι νομι-ζετε όρθο και φρόνιμο, έπί τέλους. “Επίσης όμως να μη πειραχθή ή καίριος ο Σόλβιο...

“Ο γιαιρός έμεινίσσε:

— “Ο! “Ο Σόλβιο δεν έχει να πάθει τίποτε. Μάλλον αυτόν θα πρέπει να σκεπάζουμε...

— Τι έννοετεί;

— Πιθανόν να τόν διαγκάση ο Σόλβιο και αυτός δεν θα μπο-ρεί, φυσικά, ν’ άμυνθή...

“Ο Σόλβιο τοποθετηθείς έμπρός στην μούμια νιαούρισε άγρια και έλγχε επάνω της. Θα την έσπριζε αν δεν τόν κρατούσαν.

— Τι σημαίνει πάλιν αυτό; ρώτησαν ο γιαιρός.

— Δεν ήξερα, πράγματι, τί ν’ άπαντήσω.

“Ο Ντόου επίσης σιωπούσε κινιζόντας περίεργα την μούμια...

— Επ’ τέλους, άς άποσπρωθούμε ν’ άναπαυθούμε, είκεν ο γιαι-ρός. Άφρη πλέον θα προσπαθήσωμεν έκ νέου να διαφαιίσουμε τό μοντήριον αυτό. “Ισως έντηγή και ο κ. Τρελόνη απ’ τόν παρά-λθο αυτόν λήθαργό του.

Κανονίσαμε πριν πάμε να κοιμηθούμε τάς της φρουρήσεως τού μοντηρίου, όπως υπεόδεικνε ο ίδιος στην έπιστολή του και καλη-νύκτας ο ένας τόν άλλον.

Επήλυνε στο δαμάτιό μου με τό κεφάλι γεμάτο σκέψεις. Περ-νώντας από ένα διάδρομο έσπριχα άσυνεθώς βλέμματα στάς κομψώτους αλγυπιακούς άρχαίους που είχε τοποθετήσει εκεί ο κ. Τρελόνη. Πραγματικά τό σπίτι τόν ήταν ένα όλόκληρο μουσειό, ένα μουσειό αλγυπιακών άρχαίους.

Μοίμας ανθρώπων και ζώων ήσαν τοποθετημένα εκεί, κομψο-

τεχνήματα και όπλα...

“Όταν έφθασα στην πόρτα τού δαματίου μου και γύρισα τό πόμολο, άφηρημένος καθώς ήμουν, μου φάνηκε πως κάποιος τό κρατούσε από μέσα. Τό γεγονός αυτό μ’ έκαμε να συνέλθω.

Στην άρχή ένόμισα πως θα ήταν καμιά ύπηρετρια ή πως ή κα λάθος στο δαμάτιο. Κίτταξα όμως καλύτερα και βεβαιώθηκα πως δεν είχα πέσει έξω. Βρισκόμουν μπρός στην πόρτα τού δαματίου και γύρισα πάλιν άποτόμως τό πόμολο.

Τήν φορά αυτή ή πόρτα άνοιξε χωρίς αντίσταση. “Εμπήκα μέσα και κίτταξα γύρω μου να δώ ποιός είναι, αλλά δεν είδα κίνενα. Αυτό με κατέπληξε...

Είχα αισθανθή καλά να κρατούν τό πόμολο από μέσα. “Εκύ-ταξα κάτω από τό κρεβάτι, πίσω από τις κουρτίνες, μα δεν διέ-κρινα τίποτε τό ύποπτο.

Δεν ήξευρα τί να πώ. “Εκάθησα στο κρεβάτι μου και σκε-φτόμουν, ως πού τό βλέφαρό μου έβάρυναν.

Στό μέγαρο είχε άπλωθή πεία ήσυχία. Κανένας όόρυβος, δεν άκουγότανε...

“Εγδυθήκα κ’ έπασα στο κρεβάτι, δεν άργησε δέ να με πάρη ο ύπνος, κουρασμένος όπως ήμουν.

Κοιμόμουν βαθιά, όπως κοιμάται κανείς έπειτα από μία ή-ρα κόπων και συγκινήσεων, όταν τινάχτηκε έξαφνα έπάνω. Τί είχε συμβεί; Νόμισα πως κάποιος σιγοπατούσε πλάι στο κρεβάτι μου, πως κάποιος χέρι άγγιξε άπάνω μου...

Συνέβησαν αυτά στην πραγματικότητα; Είχα άπατηθή; “Αλλά τότε πως έξυπνησα;....

Σκέφτηκα να σηκωθώ και να τρέσω στο δαμάτιο τού Ντόου. Κρατήθηκα όμως στην σένη, ότι μπορούσε να με πάρη γιά δειλό ή γιά εύφάνταστο.

Ξανασηκώθηκα, πάντως, έβλεπα την πόρτα από μέσα με τόν σύστη και έρεύνθησά παντού. Βεβαιώθηκα έτσι πως μέσα στο δαμά-τιο δεν ύπηρχεν άλλος από μένα και ξανάπεσα στο κρεβάτι μου άπορροισμένος να κοιμηθώ και ν’ άνακλήσω τάς δυνάμεις μου αί όποιες μου έχρειάζοντο τόσο στην περίπτωση τού βρισκόμαστε.

“Ο ύπνος δεν άργησε ν’ ήρθη γλυκός και βαθύς. Θα κοιμή-νουν μα ή άμυση όρα συνεχώς, αυτή την φορά, όταν έανόνο... να κάποιον να βηματίζει σιγά μέσα στο δαμάτιό μου.

Αυτή τη φορά συγκρατήθηκα. “Εμεινα γυρισμένος πρός τόν τοίχο, όπως βρισκόμουν, δεν μπορούσα, βέβαια, να βλέπω μα άκούγα καθαρά.

“Ακούγα τούς ίδιους βηματισμούς, σιγανούς, έλαφρείς, σάν κάποιος νάψαγε να βρη κάτι μέσα στην κάμαρη. “Από τό τρόπο τών βηματισμών έβγαλα τό συμπέρασμα, ότι τό πρόσπο που βρι-σκότανε στο δαμάτιό μου ήταν έξαιρετικά λεπτό κ’ έλαφρό. Δεν ήσαν βηματισμοί άνδρος ή πρόσπου σωματώδους. “Επίσης άκουσα κάτι σάν θρόνισμα ύπάσματος, άπόδειξι πως τό πρόσπο αυτό ή ήταν γυναίκα ή ήταν ντυμένο άλλόκοτα...

“Όταν συνεπλήρωσα τάς έντυπώσεις μου αυτά άπεφάσισα να γυρίσω και να δώ. “Εσχεδιάσα καταλεπτός τάς έπιθέσεις.

“Εβαλα τό χέρι μου κάτω από τό προσκέφαλο, έπηρε τό πιστόλι μου και έντελώς άπότομα και γρήγορα, έστράφηκάν πάνω τό κρεβάτι μου και πήδησα κάτω, έτοιμος να πυροβολήσω...

“Όπως τά είχα υπολογίσει τά πράγματα έπρεπε να βρωθώ πρόσπο με πρόσπο με τόν άγνωστο ή την άγνωστη που βρι-σκονταν εκεί. Δεν είχε καιρό να κάμω βήμα.

“Εν τούτοις δεν είδα τίποτε, δεν διέκρινα τίποτε, τό δαμάτιο ήταν άδειο. “Ετοιμάζομουν να σκύψω κάτω από τό κρεβάτι, όταν άκουσα πάλιν ύπτιό μου τό περίεργο έκείνο θρόνισμα. “Εγύρισα πρός τό παράθυρο και έπρόφρασα να δώ κάτι όμοιο με σκη που έβγαζε έξω, κάτι άπροσδιορίστο σχήματος, κάτι μοιμοιότα μ’ άνθρωπο που φορεί μακρόν μανδύα, κάτι πουμοιότα με μεγάλο, ύπερφυσικό πονή, μ’ άνοιγτες φτερούγες!

“Όλα αυτά διήρκεσαν ένα-δύο δευτερόλεπτα. “Όταν έκλήθησα στο παράθυρο και κίτταξα έξω δεν διέκρινα πλέον άπολύτως τίποτε. “Η νύκτα ήταν ήσυχη, τ’ άστέρια τρεμόσβηναν σάν όφθαλ-μο, έλαφρό άφράκι έσάλανε τούς κλώνους τών δένδρων...

Ξανασηκώθηκα τό δαμάτιο. Δεν άνακάμψα όμως άπολύ-ως τίποτε. Και τότε πλέον έαγρυπνιόμενος, ταραγμένος, άνησυχος, άναψα τό φως, έκάθησα πάλι με πολλήν κ’ άσπεια να σκέπτομαι.

“Ο μοντηριώδης τραυματισμός και ο λήθαργός τού κ. Τρελόνη δεν με έβλεαν άνησυχίας έξαιρετικά μέχρι της στιγμής. “Επεία ότι όλα αυτά τά γεγονότα, όσον μοντηριώδη και αν ήσαν, θα άπείλοντο εις μίαν έντελώς φυσικήν αίτιαν και θα έξηγούντο πολύ γρήγορα, φυσικάτα. “Επειτα όμως από τά γεγονότα τής νυκτός αυτής, που συνέβησαν σ’ έμένα τόν ίδιο, τά είχα χάσει κεραιολεπ-ώς, δεν ήξερα τί να μπροσώ.

Σάν μορφομένος άγδωρας δεν έπίστανα στην ύπαρξ ή ύπερφυ-σικών φαινομένων. Είχα άνακάμψω πεπαισθη πως και τό πλέον σκεπτικό και μοντηριώδη γεγονός προήρχοντο πάντοτε από μία φυσική αίτια. “Ολες αυτές α’ εκπαιδήςες μου κατέρεσαν από της νυκτός αυτής. Τό μοντήριό μ’ έπερικεκαλανε πλέον, βρισκό-μουν μέσα σε βαθύ σκότος. “Οδε ο τραυματισμός τού κ. Τρελό-νη, ούτε ο λήθαργός του άφείλοντο πλέον εις φυσικές αίτίας. Κάτι τό άόρατον, τό τρομερόν, τό άπείστον έπλαναται μέσα εις τό μέγαρον...

III

Μία πιστολή έκείνην άσπριού έχθρου

Δεν έκοιμήθηκα έως τό πρωί.

“Εμεινα έσπιαμένος στο κρεβάτι μου και σκεπτόμουν όλα αυτά τά γεγονότα χωρίς να βρισκω μία έξηγήσιν. “Εσχεφθηκα να

μή κάμω λόγον γιά όλα αυτά στην μίς Μαργαρίτα. Γιατί νά την τρομάξω; Όταν θά ήταν καιρός θά της τά έλεγαμε όλα. Ήμουν όμως άποφασισμένος νά άφηγηθώ τά πάντα λεπτομερώς στον Ντόου και στον γιατρό.

Τί θά μπορούσα όμως νά κάμω και ό Ντόου έναντίον τοιούτων έχθρών; Ήταν έξυπνος και δραστήριος άστυνομικός, αλλά στην περίπτωση αυτή όλη του ή εύφύια και ή δραστηριότης θά συνετριβοντο πρό του άοράτου και παντοδυνάμου.

Μία έλπίς μās άπέμενε μόνον.
Νά ξυπνήσθ ό κ. Τσελόου και νά μās καθυδηγήσθ αυτός. Θά έδεχάτο όμως νά μιλήσθ; Μήπως δέν έγνώριζε πώς θά του έπετίθεντο, πώς θά του έκαμναν κακό, πώς θά τον έσκότωναν ίσως; Και όμως δέν θέλησε νά πη σέ κανένα τίποτε.

Είχε λόγους, φαίνεται, νά κρύβθ τώ μυστικό του, παρά τους τρομερούς κινδύνους πού διέτρεχε.

Όταν σηκώθηκα τό πρωί, έντέθηκα και κυττάζηνκα στον καθρέφτη, είδα πώς ήμουν τρομερά χλωμός. Ή άγρυπνία και ή άνησυχία γιά ότι συνέβαινε γύρω μου μου είχαν κλονίσει τό νευρικό σύστημα. Όταν βγήκα έξω συνήνησα πρώτα τόν Ντόου.

Αντελήφθη άμέσως την κατάσταση μου και μου είπε:

— Είστε τρομερά χλωμός κ. Ρόζ! Μήπως περάσατε άσχημα τή νύχτα σας;

Τόν έπαινα ιδιαιτέρως και του έξιστόρησα τί μου συνέβη τή νύχτα. Ό άστυνομικός, πρακτικό πνεύμα όπως ήταν, δυσκολεύτηκε στην άρχή νά πιστέψθ στα λόγια μου:

— Μήπως ή ταραχή σας σάς έκαμε νά δώτε πράγματα πού δέν ύψχησαν στην πραγματικότητα; μέ ρώτησε μέ στενοχωριάν, φοβούμενος μήπως μέ προσβάλθ.

Έχαμωγέλασα πικρά και άπάντησα:

— Έχετε δικίω νά σχηματίζετε τέτοιες ύποθέσεις. Δέν θυμώω μαζί σας, καθώς άλλο. Κι' εγώ θά έδιστάζα νά τά πιστέψω όλα αυτά. Κάνω άπλως ύπομονη γιατί είμαι βέβαιος πώς σήμερα αύριο θά πιστώθτε και σεις πώς κάτι τό έξαιρετικό συμβαίνει στην περίστασι αυτή, κάτι τό ύπερφυσικό.

Ό Ντόου μετάνοιωσε γιατί δείχτηκε έπιφυλακτικός και μου είπε σφιγγονιάς μου τό χέρι:

— Έχετε δικίω, κ. Ρόζ. Ή δυσπιστία μου

ήταν έντελώς παράλογη. Σας πιστεύω. Σας πιστεύω, αν και πρώτη φορά βρισκόμαι πρό του-τοιούτων γεγονότων.

Ελπίζω όμως νά διαφωτισώμεν τόνυστήριο ός τό τέλος. Πρέπει!...

Συνεννοήθημεν νά ημηνειοποιηθώ στην μίς Μαργαρίτα καίεμνηκαμε στέδωμάτιο του κ. Τσελόου, ό όποιος έντοματό εξακολουθητικώς.

Τήν φορά αυτή άρχισα νά έξιστάζω τό δωμάτιο αυτό μέ περισσότερη προσοχή. Σκέψεις παράξενες περνούσαν από τό νού μου.

Τό δωμάτιο και ότι ύψχηκε μέσα προκαλούσε στον καθένα περιέργεια συναισθήματα και παράξενες ύποψεις. Υψήχων έκει τόσα πολλά και άρχαία άντικείμενα, όστε μετέφεραν κανένα σ' άλλους καιρούς, σ' άλλες εποχές, πολύ μακρινές. Παλιά άρώματα βολισσάντων γέμιζαν τόν άέρα μέ την μυρωδιά τους. Ή μούμεις σου ύμψαν την άλγυπτα, και τόν θάνατο! Ήταν μισοσκότεινα έκει μέσα και τό ήμψας αυτό, γέμιζε την καρδιά μελαγχολία. Γιατί σ' αυτό τό άπέραντο δωμάτιο, πού ήταν ή κρεβατοκάμαρα του κ. Τσελόου, ύψήχων τόσα άντικείμενα άκατάλληλα γιά ένα διαμέρισμα ύπνου; Ή γωνίες του δωματίου ήταν σκοτεινές και τό σκότος αυτό γέμιζε την ψυχή μέ φόβο. Τό περιβάλλον ένέπνεε, έπαναλαμβάνω την ιδέα του παρελθόντος και του θάνατου. Ένας άόριστος φόβος δοκίμζε την καρδιά μου. Και ή γλυκειά άκόμη παρουσία της Μαργαρίτας δέν κατόρθωνε νά διασκεδάσθ τις πένθιμες σκέψεις μου. Ένωικωσα κάποιον άνακούφιση όταν είδα την μίς Κένεδυ νά μπαίγ στην στέδωμάτιο. Δέν ύψχηξε άμφιβολία ότι ή παρουσία της πεπειραμένης αυτής γυναίκας, έδινε άθροος σ' άλλους μέσα στον μέγαρον, στην περίπτωση πού βρισκόμαστε. Ή μίς Κένεδυ φαινόταν ιδιαιτέρως έξυπνη και έξυπνη. Άρχισαν νά μιλούν πλάι μου και σιγά-σιγά συνεννόημεν. Ό άνθρωπος πού βρισκόταν έαλωμένος στο κρεβάτι του, βυθισμένος στον λήθαργό του, δέν μέ παρατρόμαζε πιά, όγινε πάλι γιά μένα ένας άπλος άνθρωπος πού έπαυσε, και τά φαντάσματα του παρελθόντος πέταξαν μακριά. Τό μόνο πράγμα πού εξακολουθούσε νά μ' έννοχλίζ ήταν τό βαρύ Αιγυπτιακό άρώμα των μουμιών και τών άλλων άρχαιοτήτων, πού δηλητηρίαζε την άτμόσφαιρα.

(Ακολουθεί)

ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΠΕΣΑ - ΜΠΕΣΑ

Ή Ντίτα, ή πεντάμορφη κόρη του Πιέρου Γιάτα του πλούσιου χωριανού μας, του κάκου πρόσμενε τόν άγαπημένον της Γκιέργκ

έκειντο τό άπόγιομα.

— Περίεργο, ψιθύρισε, πώς δέν φάνηκαν άκόμα; Μήπως τού στάθηκε τίποτε; Κ' έκείνες οι πιστολές πού άκουστήκανε;

Κύτταξε μία ματιά άνάμεσα στα δένδρα του δάσους, και σάν δέν τόν είδε νά φανή πουθενά, ξεκίνησε νά φύγθ. Ό ήλιος είχε πιά βασιλέψει.

— Άργησε πολύ, ψιθύρισε. Κι' άρχισε νά τρέχθ. Ή άλήθεια όμως εινε πώς μία φοβερή άνησυχία, ένας καρδιοπαλιντακός φόβος την είχε πιάσει, χωρίς κ' αυτή νά τό ξέρθ τώ γιati. Ίσως γιati δέν είδε τόν άγαπημένο της Γκιέργκ. Τόν άγαπούσε τρελλά αλλά και αυτός τή λάτρευε. Έκavian οι δύο τους ένα πολύ ταιριασμένο έρωτικό ζευγάρι. Μία μέρα είχαν δώσθ τόν πρώτο όρκό της άγάπης και τόν κράτησαν πιστά: «Θά μ' αγαπάς, Ντίτα μου;» — «Ναι και πέρ' άπ' τόν τάφο άκόμα!» — «Μπέσα;» — «Μπέσα — μπέσα!»

Κι' έκει στο δάσος όπου πρωταγαπηθήκανε, έκει κάθε μέρα άναπνέωναν τόν όρκό τους μ' ένα άτέλειωτο θερμό φιλί.

Περίεργο όμως, κείντο τό άπόγιομα ό Γκιέργκ δέν φάνηκε. Μήπως γίνθηκε κανένα κακό στο χωριό; Κάτι πιστολές είχε άκούσθ ή Ντίτα, χωρίς όμως νά δώσθ προσοχή στην άρχή. Κ' ίσως γ' αυτό τώρρα άνησυχούσε. Ή ώρα ήταν περασμένη. Θά την περίμεναν σπιτι της, ό γέρος πατέρας της κ' ό άγαπημένος άδελφός της Λέκας κ' έτρέχε σαν ταραχάδι. Είχε κοντοζυγώσει πιά στο σπιτι της, όταν άκουσε φωνές και κλάματα. Μία τρεμυλιά τράνταζε τό κορμί της.

— Κακό γίνεται σπιτι μου, μουρούρισε μ' όρμη

μέσα.

Άλλά δέν μπόρεσε νά διαβθ τό κατάφλι. Αντίκρυ κατι πού της πάγωσε τό αίμα και έαλωθήκε κάτω ζεστή. Όταν συνήρθε πιά δέν ήξερε τί νά πιστέψθ. Όνειρο ήταν ή άλήθεια κείνο πούδε; Έκαμε ξανά λίγα βήματα προς τό σπιτι και είδε πάλι τό σπαρακτικό τό θέμα και κέρωσε! Ό πατέρας κ' ό άδελφός της κοιτόταν νεκροί!

Τή Ντίτα την έπνιξε τό κλάμα. Ούρλιαζε και σπυθοδρόνταν. Πλάι της ή γονή ή μάνα της τραπούσε τά άσπρα της μαλλιά, κ' άλλες άκόμα γυναίκες ήσαν μαζεμένες έκει μ' όρμον-ξαν. Έξωρα ένα χέρι άρπάξεθ Ντίτα άπ' τόν όμο.

Ήταν ή μάνα της.

— Φτάνει! της είπε. Δέν θά τούς άναστήσεις μέ τό κλάμα.

Ή Ντίτα την κοίταξε σιωπώντας. Τό πρόσωπο της μάνας της είχε παρή μια φοβερή έμφραση, τά μάτια της ήσαν άγρια, τά μαλλιά σπικωμένα ά-κάπου.

— Μας τούς φάγανε άπιστα! της ξανάπε. Μας έδωσαν τό τζάκι μας. Μας ντροπίασαν. Τό αίμα πού χύθηκε ζητάει έκδίκη, τό αίμα σκουίζει, θέλει κ' άλλο αίμα. Μά πούος θά τούς έκδικήθ πιά πούμαστε γυναίκες;

Ή Ντίτα έπαψε νά κλαίθ. Μία καρραμπίνα ήταν κρεμασμένη στον τοίχο, την άρπάξε, την άπίστωσε άπάνω στους σκοτωμένους κ' όρκίστηκε νά πάρθ την από τόν αίμα πύο: — «Μπέσα! Μπέσα!»

Πόσο σπαράχτηκε όμως ή καρδιά της σάν έμαθε πώς ό φονιάς των δικών της ήταν ό πατέρας του άγαπημένου της του Γκιέργκ, ό Κόλ Σκάμπης! Έπρεπε νά σκοτώσθ τόν έναν από τούς δύο, τόν πατέρα ή τό γιού, τόχε όρκιστεί.

Μία μέρα είδε τόν Γκιέργκ στο δάσος και τόν πλησίασε. Ήσαν κ' οι δύο πολύ χλωμοί.

— Άκουσε, τούπε άπότομα. Έδωσα τή μέσα νά έκδικήθ τούς δικούς μου. Φυλάξου!

Πολύν καιρόν ύστερα δέν είδα πουθενά τόν Γκιέργκ. Τέλος μία βραδυά τόν άντίκρυσα μακριά, στο δάσος. Άρπάξε την καρμπίνα της και προχώρησε. Πλησίασε σ' ένα δέντρο. Ήταν κείνο πού πρωταγαπηθήκανε. Στάθηκε και τόν σήμαδεψε. Αυτός έδρε πώς δέν την είδε. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και ό Γκιέργκ σωφίστηκε κατά γής χτυπημένος! Ή Ντίτα έτρέξε κοντά του. Αυτός την είδε μέ τά σβησμένα μάτια του και της ψιθύρισε ψυχρομαχώντας:

— Έξήσεις τή μέσα της άγάπης μας, Ντίτα;

— Όχι, μούγυρισε αυτή, ή Ντίτα δέν έσχαίνει ποτέ. Και ένθ γο-νάτιζε μπροστά του, βύθισε ένα μαχαίρι στο στήθ της!...

Τ. Σιέτρος

Κοιτάχθηκα στον καθρέφτη και είδα πώς είμουν πολύ χλωμός.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΟΝΟΣ ΚΙ' ΕΡΗΜΟΣ

Του Κ. Κένεδυ

Πόσο είμαι θλιμένος!...
Ποτέ μου δέν έννοιωσα τόσο μεγάλη την άπελπισία των γηραιών και τόσο φρικτό τό μαρτύριο της έρημιάς...

Άλλά θάταν καλλίτερα νά διηγηθώ τί μου συνέβη. Την περασμένη Κυριακή, ή άνεμιά μου Τζουλιέτα έγκατέλειπε γιά πάντα την κατοικία του θείου της. Τό Σαββατόβραδο μου ζήτησε την άδεια νά περάσθ την επόμενη μέρα στο σπιτι μās φίλης της. Ελέει, υπάρχουν μερικές περιπτώσεις πού ένας γέρος θείος, σάν και μένα παρ' όλη του την πείρα, δέν μπορεί ν' άρνηθθ στην άνεμιά του την άδεια νά πη σέ μία φίλη της, έφόσον μάλιστα οι γονείς αυτής της δίδαν φίλης πρόκειται νά την συνοδεύσουν στις 10 το βράδυ ως τό κατάφλι του.

Άφού της έδωσα λοιπόν τή συγκατάθεσί μου, έπέρασα την Κυριακή μου όλομόναχος, αλλά χωρίς την παραμικρή άνησυχία.

Τό μεσημέρι έφαγα χωρίς διάθεση σ' ένα μεγάλο έστιατόριο όπου τό περιβάλλον ήταν έντελώς Κυριακάτικο.

Όταν έγγύρισα στο σπιτι, βρήκα ένα γράμμα κάτω από την πόρτα μου. Άμέσως άνεγγύρισα τό γράμμα της Τζουλιέτας αυτό μ' άνησυχισε. Έσπευσα νά τ' άνοίξω μέ δικαιολογημένη ταραχή κ' όταν διάβασα τις πρώτες γραμμές ή καρδιά μου χτύπησε άπότομα... Αντιγράφω έδώ τό περιεχόμενο του πού εινε μία τροπή άπόδειξη της βλαβερής επιδράσεως των ρεαλιστικών βιβλίων στη φαντασία των συγχρόνων κοριτσιών:

Αγαπητέ μου Θεούλη,

Δέν θέλω νά περάσεις μία κακή νύχτα, άλλ' ούτε και νά τρέχεις άδίκως στο άστυνομικό τμήματα, τά νοσοκομεία, τά ντάνονγκ, ή και εις αυτό τό νεκροτομείο προς άναστήρησιν μου.

— Σκέψου, θείε μου, δέν αυτοκτονήσα...

Αλλά, κάποιος μέ άπήγαγε, χωρίς βία, μέ την άπόλυτη συγκατάθεσί μου, και φύγθ γιά την Άγγλία μέ τό σκληρό μου άπαγογέ.

Σέ λίγες μέρες ένας προσητάντης ιερέας θά μās ένόση μπρός στ' Θεό και τούς άνθρώπους, και τότε θά γίνω πιά ή μίστερς Γουέλδουν.

Θά έχω μία θαυμασία έπαυλι στο νότια παραλία της Άγγλιας κ' έλπίζω ότι θά μās έπισκεφθίτε τόν Νάτ μου και έμένα μολις έπιστρέψουμε από τό γαμήλιο ταξίδι μας στην Ίταλία.

Πιστεύω, άγαπημένο μου Θεούλη, ότι δέν θά μί-νετε άπολιθωμένος διαβάζοντας την παρούσα μου, γιατί σεις είστε υπεύθυνος γιά τό τελευταίο μου διά-βημα.

Αγάπησα πολύ, θείε μου, κ' είχα την ελπίρη-ναι νά μη σάς τό κρύψω. Πολύ όρθά όμως μ' ύ παρεμ-βάλατε ως πρόσκομμα την διαφοράν της ηλικίας μας και ένα σωρό άλλους φυσικούς και κοινωνικούς νόμους πού θά έμποδίζαν αυτή την άγάπη νά πάρθ τό δρόμο της...

Μέ συμβουλευσατε νά στρέψω την προσοχή μου στους νέους πού μέ περιστοιχίζαν. Ακολουθώντας λοιπόν την συμβουλήν σας έγινε παιγνίδι τών νεαρών φίλων μου. Άπ' άλλους όμως αυτούς άγάπησα σωστά τόν Νάτ μου.

Ό ώραιος και σωματώδης Νάτ Γουέλδουν, τό τελευταίο φλέγθ μου, εινε ένα τέλειο παιδί. Με λατρεύει... Είνα όρφανός και πλούσιος χωρίς ύποχρεώσεις. Άσχολείται κυρίως μέ τό νά παίξθ φούτ μπάλ, τένις, γκολφ, και άλλα σπό.

Μου προσέφερε την καρδιά του, τό όνομά του, τά πλούτη του και έννοειτε, θείε μου, δέν τά άπέριονα.

Αλλάστε δέν μπορούσα ν' άρνηθώ την πρότασί του γά μέ νυμφευθ έφ' όσον έκτεθήκαμε άρκετά και οι δύο τελευταίως.

Αποφύμμι μόνο, φτώχθ μου Θεούλη, γιατί δέν έχω την τόλμη νά παρουσιάσθ μπροστά σας επί του παρόντος. Όσο γιά τόν Νάτ, και κείνος δέν θά είχε τό θράσος νά σάς άντικρύσθ.

Υποθέτω, μάλιστα, πώς σάς ξελεύθ λίγο, και μέ την άλήθεια, δέν πιστεύω νά έχθ έντελώς άδικο έφόσον σεις ύψήχτατε ό άνδρας πού άγίτηται πρώτα από κείνον, και μάλιστα σέ τέτοιο βαθμό.

Δέν σάς λέγω χαίρετε, άγαπημένο μου Θεούλη, αλλά όρε-βωρά. Είμαι βεβαία πώς ό Νάτ δέν θά μέ άνη δυσευχισμένη. Θά του υπενθυμίζθ ότι έχει διαπράξει πολλά άμαρτήματα, και ότι πρέπει νά έξλειωθ άπέναντί μου μέ την άγάπη, την άφοσίωσι και τή σιτοργή...

Στό κάτω-κάτω της γραφής, εί-μαι πλούσια τώρα, θείε μου. Ό Νάτ μου εινε ένα κομμάτι μουσικής και ή περιουσία του άποτε-λείται από λίγες στερλίνες, παρα-κάτω.

Δέν θά ξώ πιά

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Έντός πενήντα έτών ό άνθρωπος άναπνέει 500 εκατομ. φορές! Τό βάρος του άέρος αυτού των 500 εκατ. άναπνοών εινε 170 τόνοι, τό δέ άνθρακικό όξύ, κατά τās έκπνοές 20 τόνοι. Θέλει δέ σέ κάθε λεπτό δέκα κυβικούς πόδας άέρος διά την προμήθειαν του όξυγόνου του χορηγίου εις την άναπνοήν.

Γλώσσαί γνωσταί εις χρήσιν καθ' όλην την γήν ύπάρχουν 3964. Έκ τούτων 937 εινε Άσιατικά, 587 Εύρωπαϊκά, 276 Αφρικανικά, 1624 γλώσσαί και διάλεκτοι Αμερικανικά, αίδε λοιπαί Αυστραλιανά.

Εις πολλούς τόπους της Βρετανίας έπιτηροθν άγρόφων την ήθικήν των κοριτσιών. Ή βρύσι των Βοδβίλων πλησίον της Λανδβίβθ εινε περίφημος σχετικώς γιati έκει δοκιμάζεται ή ήθική των κοριτσιών. Ρίχνουν δηλαδή στο νερό την παραμύνη του στήθός τους μίς κόρης, και αν μέν βυθισθ μέ την αλχηή στον πυθμένα ση-μαίνει ότι ή κόρη εινε άμεμπτος, αν όμως συμβθ τό έναντίον, ή κόρη θεωρείται ανήθικος!...

Ένας Αφρικανός βασιλεύς, ό Λαχομύος, είχε, κάποτε, μεταξυ του στρατού του και σόμα δομακό-μενον «Αμαζόνων φρουρά». Απεταλείτο έκ 3,000 γυναικών, σκληρών και αλμοχαρών πού δέν παρεβάλ-λοντο παρά μέ άγέλην τίγρεων μαλακών. Περιφρο-νούσαν τελείως τόν θάνατον εν όρα πολέμου και ήσαν σκληρές προς τούς αιχμαλώτους. Διψούσαν αίμα και δέν ήξεραν τί θά πη φόβος. Ήτο τόση ή θηριωδία των τέλους όστε πολλοί έφθασαν ν' άποφανθούν ότι τά όντα αυτά θά διατελούσαν όταν έμάχοντο υπό την έπικήρειαν άγνώστων πατών προκαλούντων μαϊνιά και λύσσα! Ή ένδυμασία των συνίστατο σ' ένα εύρύχωρο παντελόνι, ένα σακάκι, πού έσκέπαζε τό στήθος και ένα καπέλλο. Όπλα έφεραν, σουφρί, μαχαίρια και γι-αταγάνι!... Τί σού εινε τέλος πάντων ή γυναίκα!...

Κάποιος Γουλιέλμος Κρόφτ ύπηρετής στην Οθαι-γκιτώνά άπέθανε τό 1756 εις Ραμμερβίλλιν της Βιρ-γινίας εις ηλικία 128 έτών, αφήσας δύο παιδιά έκ των όποιών τό νεώτερον ηλικίας 97 έτών. Ό πατήρ του Γουλιέλμου άπέθανε εις ηλικία 132 έτών τό 1769 αφήσας υιόν 86 έτών. Ό στρατηγός των άνθωναικών Έβανς περνούσε, κατά τά έτη εκείνα, έκ της Ραμ-μερβίλλης και είδε άνθρωπον 100ετη νά κλαίθ στο κατάφλι του σπυτιού του. Τόν ρώτησε τότε γιά πού λόγου κλαίει, και εκείνος του άπάντησε, ότι ό πατέρας του (και έδειχνα άλλον τινα ηλικιωμένο άνδρα που) τόν έδειρε! Ό στρατηγός ρώτησε τότε τόν πατέρα, όστις ήτο ό Γουλιέλμος Κρόφτ, σέ τί έσφαλε ό γιός σου, εκείνος του άπήνησε ότι έδειξε έλλειψιν σεβα-σμού προς την προμάμην του! Ή έσχάτογρη αυτή ήταν ηλικίας 148 έτών. Κατά την μαχη εις τās πεδιάδας του Αβραάμ επί του Καναδικού πολέμου, ό Κρόφτ είχε τραυματισθ στο άριστερό μέρος του στήθους. Οι χειρουργοί άπε-φάνθησαν τότε ότι τό τραύμα αυτό θά του συνέκολλη την ζωήν. Άν δέν έτραυματίζετο δηλαδή θά υπερέβαινε τά 128 έτη.

Υπελόγησαν ότι ό αριθμός των προσώπων πού ύπηρετούσαν στην Αύλην της Παρτουκλάς — και ελογάζοντο όποσδήποτε σ' αυτήν ήτο περί τās 3000. Και όλοι αυτοί γιά ένα — δύο ανθρώπους!

Πάρεργος

Είς βάρος σας, θείε μου, κ' αυτό μέ άνακουφίζει.

Δέν άξίζω τό δάκρυά σας. Είμαι, πού κακή γιά νά κλαίτε ές αττίς μου... Δέν είμαι παρά μία σύγχρονη κοπέλλα, έαυλισμέ-νη, αλλά και λίγο πρακτική. Θάδελα νά προσθέσω και κάτι άκόμη αλλά φθάνει πιά...

Εποφελήθηκα της προινή; άπουσίας σας γιά νά πάρθ τις άπο-σκέψεις καί ν' άφήσθ την παρούσα μου. Όταν θά την διαβάτε θά μείνατε μακριά, κ' ένα δάκρυ, δάκρυ άνάμικτο μέ πόνον, τή λείας θά κυλήσθ σ' αλκακμένα σας μάγουλά, τό μαντεύω.

Σέ φιλό Τζουλιέτα

Ή έπιστολή αυτή μ' έλπίσθε δσο παίρνει... Τί μπορούσα όμως νά κάμω; Έκπρη το πράγμα φιλοσοφικά και συγκρατήσα τό δά-κρυα μου πού μου βούρκαται τό μά-τι. Σέ λίγες θά τώ πιά έντελώς μόνος, ένα όρείο, ένας λι-σμονημένος, χωρίς τό φόβος έμφραξής της, χωρίς την γλύ-κα της άγάπης της.

Μετάφρ.

Ίρ. Σκαρβαβέου

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΣ, ΘΗΝΟΤΑΤΕΣ, Ο Τόμος 8ος, 12

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τέλος τα θέματα των ποιημάτων μου ήταν παρμένα από τον τόπο μου, όπως είνε όλα σχεδόν τα θέματα των σχολικών ή σατυρικών ποιημάτων. Κι' αυτό ακόμα μπορεί να συνετέλεσε στην περιφρόνηση, που έδειξαν γι' αυτά. ***

Στα 1873 παρουσιάσθηκα στη Μασονική στοά της Κέρκυρας. Θά μ' εδεχόντανε εκεί μ' ευχαρίστηση, γιατί μ' είχαν προσκαλέσει, δε μπορούσα όμως να δεχθώ το πρώτο άρθρο των καθηκόντων, που μου επέβαλαν: το άπολόγο μυστικό.

Εχθρός των μυστικών και των μυστηρίων, εδεχθηκα, παρὰ τὴ θέλησή μου, το μυστικό όσο γιά όποιονδήποτε άλλον, άρνήθηκα όμως καθαρά όσο γιά τὴ γυναίκα μου, που θεωρούσα καθήκον μου μ' αὐτήν να μην έχω τίποτα κρυφό. Συνεπώς δεν έγινεα δεκτός.

Το μυστικό γενικώς έχει γιά μέ κάτι τό άποκρουστικό, τό μιστό, τό κρυφό όμως πρὸς τὴ γυναίκα, τό σύντροφό της ζωής μας, τό ήμισυ μας, της οποίας τὰ συμπεριφέροντα δὲν είνε καὶ δὲν πρέπει νὰ είνε χωρισμένα, της οποίας ή άγκαλιά πρέπει νὰ είνε ή φωλιά της ψυχής μας, καθὼς ή δική μας άγκαλιά ή φωλιά της δικής της ψυχής, άχ! αυτό τό κρυφό είνε άνηθικό, άκλήμητικό καὶ τρομερό!

Θά μιλῶ γι' άλλα πράγματα, που εἶδα ἐκεῖ μέσα. Μόλις εἶχα διαβῆ την πόρτα τοῦ δρώματος ἔνα πρόσωπο, τοποθετημένο πίσω μου μὲ δέχθηκε κρατώντας ἔτοιμη μιὰ ταβιά καὶ μ' ἀφέλεια μου τὴν προσάρμοσε στὰ μάτια! Δὲν περίμενα αὐτὴ τὴν έκπληξη, ὁ φίλος όμως, που μὲ συνόδευε, μὲ βεβαίωσε πὼς τέτοια ἦσαν ή ἀπαραιτήτη τουλίεττα, ὑποτάχθηκα λοιπόν. Μιὰ φορὰ καὶ τὰ μάτια μου δέθηκαν, μου ἔδωκαν χέρι καὶ ἔξαφανίσθηκα. Βρέθηκα κλεισμένος σ' ἕνα δωμάτιο, χρωματισμένο μαύρο, ἄν θυμῶμαι καλά, που φωτιζόταν μ' ἕνα λυχνάρι μὲ τὸ φωτίζει του τοιχοκίονα φρειαμένο, καθισμένος σ' ἕνα σκαμνὶ ἀπὸ τὰ πειδ κοινά, ἀνάμεσα σὲ δύο άνοιχτά φέρετρα, που μέσα σὲ καθένα ἦταν ἕνας σκελετός καὶ ἄλλα σκίχτρα, κατὰλληλα νὰ κάμουν τὰ παιδιά, νὰ τρέμουν καὶ ν' ἀδιάδουν τοὺς ανθρώπους.

Ἡ ἐντύπωση, που αἰσθάνθηκα, μισοτά σὲ παρόμοιες παιδιάρουσες ἀφαίρεσε πολύ ἀπὸ τὴ γοητεία ἐκείνου, γιά τὸ ὅποιο ἐπήγαινα. Ἐφανταζόμουν τοὺς Τέχτονες πειδ σοβαροῦς, ἀπ' ὅσο μου φαίνονταν.

Δὲν ἔμεινα περισσότερο χρόνο μόνος. Τὸ ἴδιο πρόσωπο, που μ' εἶχε οδηγήσει σ' αὐτό τό εἶδος τῆς νεοκίχης κατακόμβας, ξαναῆρθε σὲ λίγο φέρνοντας μου ἕνα φύλλο χαρτί, που εἶχε γραμμένες, ἄν καλά θυμῶμαι, τρεῖς ἐρωτήσεις, στές ὁποῖες ἄμεσως ἀποκρίθηκα. Ἀντιῶμαι που ἔχω λησμονήσει καὶ τὲς ἐρωτήσεις καὶ τῆς ἀπαντήσεως, ὕστερα μου ἔδωσαν πάλιν τὰ μάτια καὶ ὁ δὴγός μου ὠδήγησε σὲ μιὰ ψηλότερη αἴθουσα, ὅπου βρέθηκα, φαντάζομαι, ἀνάμεσα στοὺς Κοις Τέχτονες, τὸν ὅποιον μόνος ὁ Πρόεδρος δὲν ἦταν βουβός. Μου μίλησε, καὶ ἄρνήθηκα νὰ δεχθῶ τὴν ὑποχώρησή του μυστικῶς ὅσο γιά τὴ γυναίκα μου καὶ ἔτσι λυτρώθηκα. ***

Πρέπει τώρα νὰ ξαναῆρθω λίγο πίσω γιά νὰ διηγηθῶ άλλες λίπες καὶ ἀφορμὲς παραπόνου.

Ἄν δὲν πλανίεμαι, τὸ Δεκέμβριον 1872, οἱ παγίδες ἐκείνων, που εἶχαν συμφέρο νὰ κλείσῃ τὸ μικρὸ μας σχολεῖο, μὲς ὑποχρέωσαν νὰ ζητήσωμε τὴν ἄδεια νὰ τὸ διατηρήσωμε άνοιχτό γιὰτί μέχρι τότε τὸ εἶχαμε κρατήσει χωρίς ἄδεια.

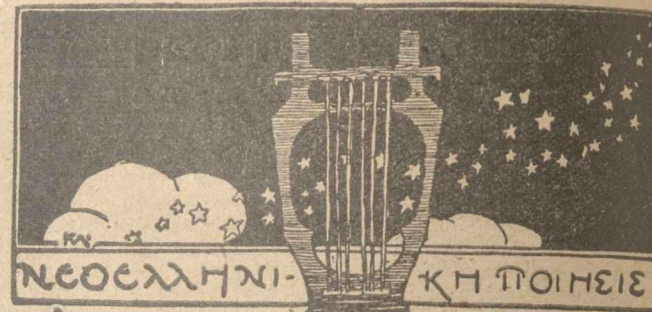
Ἦταν λοιπόν ἀνάγκη μιὰ ἀπὸ τὲς κόρες μου νὰ ὁποιστῇ, γι' αὐτό τό σκοπό, τῆς συνθηδόμενης ἐξετάσεως, που θά τῆς ἔδιναν τὸ διπλώμα τῆς διευθυντικῆς ἐκπαιδευτικῆς. Ὁ Κοις Κ... διδάσκαλος καὶ μέλος τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀναγγέλλοντάς μας τὸν προσεχῆ ἔρχομό του, προσέφερε νὰ μὲς δώσῃ τὴν ἑλπή, στήν ὁποία θά ἐξεταζότανε ή κόρη μου, λέγοντας πὼς αὐτὴ ἦταν ή συνήθεια: ή κόρη μου ὅμως τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἄρνήθηκα τὴν προσφορὰ, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιά στοιχειώδη πράγματα. Ἀλλὰ σὲ μιὰ δημοσίᾳ ἐξετάσει ἕνας ὑποψήφιος μπορεί ν' ἀντικρούσῃ τῆς πειδ ἀπροσδόκητες καὶ ἐπιπόλαιες ἐρωτήσεις, που ἀποτελοῦν τὸ στήριγμα τῶν γνώσεων ἐνὸς ἡλίθιου καὶ ἀγράμματος ἐξεταστή.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως εἶχαν ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὸ Δάσκαλο, που εἶπαμε παραπάνω, ἀπὸ τὸν Διμαρχο, ἀπὸ τὸν Δρα Γιάτρο Δ... καὶ ἀπὸ δύο ἀγράμματος γέροντες: ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καμένο πρόσωπο, πρῶην ὁπρῆτης γι' ὅλες τῆς δουλειές σὲ μιὰν ἀρχοντικὴ τοῦ τόπου οἰκογένεια, που, άγνωστο πῶς, ἔγινε ὕστερα πλοῦσιος καὶ ψηφίσθηκε μέλος αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς, χάρις στὸν κυρίαρχο καὶ παντοδύναμον ὄχλο. Ἦταν κάποιος Μπ... (1), γεννημένος στή Βιθνα, χωριὸ τῆς παραλίας τῆς Δαλματίας. Τόνομα τοῦ άλλου, ὁποιον στὰ χαρίσματα, δὲν τὸ εἶχα πτε.

Οἱ ἐξετάσεις εἶχαν τελειώσει πρὸς τὴν τῆς θυγατέρας μου, δταν ἐπῆρσε ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ Δημάρχου ή ἰδέα νὰ τὴν ὠθήσῃ σὲ πόσα μέρη διαμερεῖται τὸ «Πιστεῖον». Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησή, ή ὑποψήφια μὲ εἰλικρινῶς ἀποκρίθηκε ὅτι άγνοοῦσε πῶς ἦταν διαμερισμένο τὸ «Πιστεῖον». Ἀμέσως ὁ Μπ... σηκώθηκε φωνάζοντας: «θὰ προτιμῶσα, δεσποινίτη, νὰ ἤμωθα αὐτὸ καὶ ὅς μὴν ἤμωθα τίποτ' άλλο». Τὸν παρατήρησα τότες πὼς ἕνα άτομο, μὲ τὸ νὰ εἰσθῇ σὲ πόσα μέρη διαμερεῖται τὸ «Πιστεῖον» καὶ μὴν εἰσθῇ τίποτ' άλλο, δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ διευδύντρια σ' ἐκπαιδευτικῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

Σημ. Μετ. ή Μπουκουράνης, με τὸν ὅποιο ἐγώμε δὲν ἔπαυα ὁ Λάσκαρτος, γιὰτί ὅταν καὶ τὸν συναντοῦσε χωρὶς τὸν ἑαυτὸς, χωρίς νὰ σέβεται ὅτι τὴ γυναίκα καὶ τὰ κορίτσια του.

ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Εἴρεῖς τὰπᾶντο βουνὸ που τὴν κορφή του χιόνι
Χειμῶνα καλοκαίρι ζῶναι;
Ἐκεῖ στὴ ῥίζα τοῦ βουνοῦ στέκει ἕνα σπίτι, καὶ
Που μοιάζει τοῦ ἡλιου τὸ παλάτι.
Μέσα στὸ σπίτι κάθονται δώδεκα παλληκάρια
Με πρόσωπα σὰν τὰ φεγγάρια.
Ἐκεῖ ὁ Γενάρης κάθεται, στὸ χιόνι τρέχει ὁ ρυθὸς του
Καὶ στὸ Βορρῶ, στοὺς ἀκριβοῦς του,
Ἐκεῖ ὁ Φλεβάρης, που ἄγρια τὰ κύματα κυλάει,
Γέρνει στὴς μυγδαλιὰς τὸ πλάι,
Κι' ὁ Μάρτης ὁ πενιάρικος, λιοντάρι διαν θυμῶν,
Καὶ διαν γελᾷ, χελιδόνι.
Κι' ὁ Ἀπρίλης ὁ ἀνδοστέφανος που πάει καὶ τὰ κοπάδια
Βάσει στὰ πρόσια λαβάρια,
Κι' ὁ Μᾶης που μὲ τὸν ἔρωτα, τὸν ψυχροκνηστῆρα
Εἶνε ἡλιόγειρο ζενάρι.
Κι' ὁ θεριστῆς, θεσπασιστῆς, ὁπάζει τὰ σιτάρια,
Τὸν κάμπον τὰ μαργαριτάρια.
Νὰ καὶ ὁ Ἀλωνάρης, δονιλευτῆς ὅπου σταθῇ, ὅπου γέρῃ
Τὸν κατατρεχὲ τὸ Λιοπύρι.
Νὰ καὶ ὁ Ἀγρονότος, πολυκαρπος, δροσᾶτες νυχτερεύει
Με τὸ φεγγάρι που λατρεύει,
Κι' ὁ Τονγγιτῆς που λατρεύει σὰ νὰ εἶνε κόρης χεῖλι
Τὰ ροδοκόκκινα σιταφύλια,
Κι' ὁ Μῆνας τὰς Δημητριάδων ποὶ μιὰ γλύκα ξέρει,
Καὶ σὰν πόθος που πεθαίνει,
Καὶ τὸν Ἀντρέα ὁ γκαρδικὸς που βάζει φορεσιὰ του
Τὰ κτερινόφυλλ' ἀπὸ κάτω,
Κι' ὁ ἄλλος που κλαίει καὶ που βογγάει καὶ που γεροντοφύρει
Κι' ὅλο ἕνα κρῶ τοῦ δέρεαι.
Καὶ καρτερεῖ ὁ καθῆνας τὸν πόντο σὲν κόσμο πέρα
Θὰ πᾶ μὲ τὰ φτερά τοῦ ἀέρα,
Στὸν κόσμο πέρα που ὅλοι τοὺς μὲ καλωσοῖν ἴδια
Τὸν βάζουν χίκα δὲς σκολιδά,
(Στολιδά, οἶμ' ἰ που δὲ χαλᾷ τὴν Ἀντορία τὴ Σκόλα
καὶ τῆς Κακίας τὴ μαυρίλα).
Ὅμως κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲ χαιρέται τὴ χάρι
Τὸν πρωτογεννητὸν Γενάρη,
Ὅλογοι τὴν Πρωτογεννητὴ μοναχοδυνατῆρα,
Τὴν εἰρήσοα τὴ χρυσόδερα!
Ἡ Μοῖρα τὴν ἔμοιραν ἀπ' τὸ δικὸ τῆς χέρι
Τὸ κάθε τι νὰ πέτρει, ἀνέρι.
Κι' εἰ χαρὶς ἡ Ρήνοσα, καὶ ἂν εἶνε τιποτένο
Νὰ δειχταῖε μαλαματένιο.
— Γιά τοῦτο ὁ κόσμος, μάγισσα, γιά μιὰ στιγμή μισοτά σου
Με τὸ γογγὺ τὸ πέρασμά σου,
Ὁ μαδρος κόσμος γίνεται τριαντάφυλλο τοῦ Ἀπρίλ.
Με σφραγισμένα ἄκομα χεῖλη,
Που μ' ἕνα ἀπαροσταλάγμα, καὶ πρὶ ή αἰσθηδία φύγῃ,
Ἡ δὲλα δροσιὰ τὸ γλυκανοίγει.

Κ. Παλμαζῆς

MAZY ΤΗΣ

Πολλοὶ τὸν σημερινὸν μεγαλοβιολητῶνα καὶ πολυκατομνητοῦχον ἐδοῦσαν ἄλλοτε τὰς Μούσας. Ἐνὰς ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ καπετάνιος Κ. Γιαννομάκης, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει τὸ κάτωθι χαριεστὲς ποίημα.

Ἐδὼ καὶ ἐκεῖ στὸν ὁδρανὸ λάμπει κανεὶ δάσει
Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χρυσὸ γλύκα φεγγερόλα.
Σφίγγω θεμὰ τῆς ὁμορφῆς μελαχροινῆς τὸ χέρι
Καὶ κείνη μὲ τὸ χέρι τῆς μὲ σφίγγει τριπολά.
Καὶ στὴ φωλιά τὸν κούρικοσ τὸ ἄδω περιστερί,
Ἐν ἄστρο ἀπ' τὸν ὁδρανὸ στὴ γῇ κατακυλά.
Μέσα στὸν δέντρον τὰ κλαδιὰ σὺν φρονὸ τὸ ἄνερ
Θαγγρεῖ καὶ αὐτὸ ἔρωτικὰ πῶς τῆς κορομολά.

Ἡ πρῶτη μου συνήθειάς ἦταν αὐτὴ ή βραδεία.
Ἡ κόρη ἀπ' τὴν συγκίνησι, μὲ μάτια σφιγμένα
Ἀφῆκε στὴν άγκαλί μου νὰ πῶς τὸ κορίμι τῆς.

Χεῖλή μὲ χεῖλή δοῦζαν, καρδιά μὲ τὴν καρδιά,
Ἀχ ποῖος τὴν εἰσυχία του στὰ χεῖρα του βαστά.
Ὅπως ἔγω, τὴν ὥρα αὐτῇ, που ἦμωνα μαζί τῆς.

Μ. Δ. Γιαννομακῆς

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ 21

ΟΓΚΟΥΓΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Ἀνέκδοτα τῆς Τουρκοκρατίας. — Τὸ θεριὸ τοῦ σεραγίου. — Ὅπου φανερόνεται ὁ Γκούγκας. — Μιὰ θανάσιμη πάλη. — Ὁ ἑπικός ἥρωας καὶ οἱ ἑκατὸ κατάδικοι τῆς Τριπολιτσᾶς.

Τὸν καιρὸ που ἦταν διοικητῆς στήν Τριπολιτσά ὁ Βελὶ πασᾶς, ἔγινε νὰ ἐξογγί τὸ λιοντάρι που τρεφότανε ἀπὸ θηριοτροφείο τοῦ Σεραγίου. Οἱ φύλακες κλείσανε ἄμεσως τὲς σιδηρένιες πόρτες καὶ τὸ θηρίο περιορίστηκε στήν αὐλή καὶ γύριζε ἐπάνω-κάτω, ἐλαῖθερο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν βρισκότανε κανένας νὰ τὸ συλλάβῃ, ὁ Βελὶ πασᾶς διατάξε νὰ γνωστοποιηθῇ στοὺς καταδίκους τῶν φυλακῶν ὅτι ὅποιος ἀπ' αὐτοὺς ἤθελε μισοῦσε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν του ἂν κατάρθωνε νὰ δέσῃ καὶ νὰ κλείσῃ καταβάλλῃ σὺν κλοβί τοῦ τοῦ θηρίου. Ὑποσχότανε συγχρόνως καὶ ἕνα γενναῖο ἑτάσιον.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καταδίκους ἦταν καὶ ὁ Χρῆστος Γκούγκας, κατηγορούμενος ὅτι ἐσκότασε μὲ μιὰ καὶ μόνῃ γροθιά ἕνα ἐπίσημο Τούρκο στὸ παζάρι τῆς Γαστούνης. Ὁ Γκούγκας ἦμα ἄκουσε τὴν ἀκοινητὴν τὸν παρὰ προσεφέρθη νὰ συλλάβῃ αὐτὸς τὸ θηρίο καὶ ἔτρεψε νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν δύο κριάρια. Ἄμα τοῦ τὰ ἔφεραν, ἀνέβηκε στὴ μάντζα καὶ κρόβοντας κατὰ διαλείμματα, ἔρχιχνε στήν αὐτὴ μεγάλη κομμάτια κρέατος, τὰ ὅποια τὸ πεινασμένο λιοντάρι ἔφαγε λαίμαργα.

Ὅσο ὅμως τὸ θηρίο ἔτρωγε τόσο καὶ ἡμέρῃ. ἔγινε καταβροχθιστὴ πειδ τὸ ἕνα κριάρι καὶ πεντοῦνταν μ' ἡδονὴ καὶ μακαριότητα. Τὴ σιγὴ ὅμως που ἔσηκωσε τὸ ποδὶ τοῦ περὶλέμα γιά νὰ σπᾷσῃ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ άλλου κριarioῦ, ὁ Γκούγκας βρισκότανε κατὰλληλῃ τῇ στιγμῇ πῆρσε ἄερανα στήν αὐλή, ἄρπαξε μὲ δύναμη τὴ χεῖρή τοῦ θηρίου καὶ κάθισε καβαλά στήν κλαυτὰ τὸν ῥαχῇ.

— Τὴν ἄλυσίδα, μωρὲ παιδιά! Τὴν ἄλυσίδα! ἔφωναε τότε πρὸς τοὺς θεατὰς ζυτώντας ἄλυσίδα γιά νὰ δεσμεύσῃ τὸ λιοντάρι.

Οἱ θεαταὶ γεμάτοι τρόμο καὶ συγκίνησιν ἀπὸ τὸ θέαμα, τὸν ἐκοίταζαν ἀκίνητοι, μαρμαρωμένον ἀπὸ κατὰπληξη.

Τὸ θεριὸ φρενιασμένο ἀπὸ τὸ βάρος που πρῶτη φορὰ τώρα ἐνοιῶθε στὴ ῥαχὴ του, ἐμούργριε τόσο δυνατὰ, που ἔκανε νὰ τρέμουν τὰ γυρὰ χεῖρια καὶ ἡ γῇ, ἐκόλλεζε σιμηνικὰ σὺν ἄλλοις περιτρεχόντας τὴν αὐλή, στριφογυρίζε τὴν σπᾶ τὸν χτυπώντας μὲ κρότο τὸν ἄερα, τινάζονταν μπροστὰ καὶ πίσω, πασχίζοντας νὰ πετάξῃ τὸ βάρος ἀπὸ πάνω του. Ἀλλὰ ὁ Γκούγκας ἔσπεσε στὴ ῥαχὴ του ἀτράνταχτος, σφίγγοντας τὰ πόδια στὰ πλευρὰ τοῦ θηρίου καὶ κρατώντας μὲ τὸ σιμῶρα τοῦ χεῖρα τὴν χεῖρή του. Οἱ θεαταὶ, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ πρῶτο πῆδημα τοῦ Γκούγκας στήν αὐλή τὸν ἐνόμισαν πᾶ χαμένο, ἀρχίσαν τώρα νὰ συνέχονται καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὸ φοβερὸ ἄλλα καὶ μεγαλοπρεπὲς σὺμπλεγμα. Μέσα στὴ φρίκη τοὺς ἐθανύμαζαν τὴν παλληκαριὰ τοῦ Ἑλλήνος καὶ τὴν ψυχραιμία μὲ τὴν ὁποῖαν καθόταν ἑάνω στὸ θηρίο σὰν ἑπᾶνο σὲ ἄλλογο.

Τὸ λιοντάρι ἐξαντλημένο ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο καὶ τὸ πάλαιμα, ἐστάθηκε ἄερανα λαχανιάζοντας. Ὁ Γκούγκας κατὰλαβε πῶς ἡ πάλή δὲν ἔπαυε νὰ συνεχισθῇ περισσότερο καὶ ξαναφώνεζε ζητώντας ἄλυσίδα.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἐβόρεε τότε τὴν ἄλυσίδα ἐπάνω ἀπὸ τὴ μάντζα. Ὁ Γκούγκας τὴν ἄρπαξε στὸν ἄερα, ἔδεσε μ' αὐτὴ τὸ τοῦ θηρίου καὶ γάντζωσε τὴν ἄλλη τῆς ἄκρῃ σ' ἕνα σιδηρένιο κάσαλο που ἦταν μνηγμένος στήν αὐλή. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἀνάγκασε τὸ λιοντάρι νὰ γυρίσῃ γύρω ἀπὸ τὸν κάσαλο, ὥστε νὰ τυλιχθῇ καὶ νὰ κολλήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἐπάνω σ' αὐτόν, πῆδησε ἄερα πρὸς τὰ πίσω. Καὶ ὅσπου νὰ μισοῦσῃ τὸ θηρίο, γυρίζοντας ἀντίθετα, καὶ ἐξυπλίσῃ τὴν ἄλυσίδα, ὁ Γκούγκας ἦταν μακριὰ ἐνῶ ὁλόκληρο τὸ πλῆθος τὸν ἐξηκολοῦνταε.

— Εἰσὶν οἱ δὲ δολᾶνι (λιοντάρι), ὁρὲ Γκούγκας, σήμερ' ἔλπε ὁ Βελὶ πασᾶς, δταν τὸν ἔφεραν μπροστὰ του.

Καὶ ὁ Ὀθωμανὸς δὲν ἐκείταε πολλὴ ὥρα θαυμάζοντας τὸ λιονταρίον, ἀλήθεια, παρὰστῆμα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πι θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω, ὁρὲ;

— Τὴ λευτεριά, πασά μου! ἀπάντησε ἐκείνος ταπεινά.

— Ὁθέλεις τὴν εἰρεῖ, ὁρὲ μὲ τί ἄλλο; Ὁθέλεις χρυσάφι;

— Μπᾶ... ἀπάντησε ὁ Γκούγκας κάπως περιφρονητικὰ ἔγω φτωχὸς ἐγεννηθῆκα, φτωχὸς θὰ πεθάνω...

— Μὰ γύρωσε κατὶ ἰσφῶναε ἔντονα ὁ Βελὴς, στενοχωρούμενος γιά τὴν ἀδιαφορίαν ἐκείνη τοῦ ὑπηκόου του. Λέγε καὶ θὰ γένῃ ὅτι πῆς:

— Πασά μου, σὰν θέλεις, θὰ σοῦ γυρέψω νὰ δώσῃς λευτεριά στοὺς χροστᾶνους πᾶντες στίς φυλακές.

Ὁ Βελὶ πασᾶς ἀναγκάστηκε, θέλοντας καὶ μὴ νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Ἐκατὸ Ἑλλήνες, μισοὶ καὶ περισσοτέρους, σπᾶξαν ἀπὸ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πέσον κοστίζει ἕνα λίτρο ἀνθρώπινο αἷμα

Στὴν Ἀμερικὴ ὁ κ. Χιλιάρδ, πλοῖσιος ἔμπορος, εἶχε ἐσχάτως τὴν γυναίκα του βαρεῖα ἀρρωστή. Ἐκεῖ οἱ γιὰτροὶ ἔχουν μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ μετὰγγισι τοῦ αἵματος καὶ τὴν συνιστοῦν σὲ κάθε κρίσιμο περίστασι τὸ ἴδιο λοιπὸν συνέστησαν καὶ γιά τὴ δυστυχισμένη κυρία Χιλιάρδ καὶ ὁ ἀφοσιωμένος σύζυγός της βῆλε εἰς ἐνέργειαν ὅλη του τὴ ρητορικὴ δεινότητά γιά νὰ πείσῃ μιὰ γνωστὴν του, τὴ δεσποινίδα Στάνφαρντ νὰ υποβληθῇ στὴν ἐγχείρησιν καὶ νὰ δώσῃ λίγο αἷμα της γιά τὴ γυναίκα του. Φαίνεται ὅτι τῆς μίλησε γιά τὰ καθήκοντα πρὸς τοὺς φίλους κ.τ.λ. κ.τ.λ. ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀποτελεσματικὸ ἐπιχείρημα εἶταν ἡ ὑπόσχεσις μιᾶς ἱκανοποιητικῆς ἀμοιβῆς. Ἡ Στάνφαρντ ἐδέχθη, μὲ παρὰ τὴν μετὰγγισι ἡ κ. Χιλιάρδ πέθανε καὶ ὁ ἀπορηγῶτος σύζυγός της προσέφερε στήν γενναία δεσποινίδα πέντε δολάρια. Ἡ δεσποινὶς τὰ βρέθηκε λίγα καὶ κατέφυγε στὸ δικαστήριον.

Τὸ δικαστήριον μετὰ πολλὰς ἐξετάσεις ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ δεσποινὶς Στάνφαρντ εἶχε δώσει γιά τὴν μακαριτίδα κ. Χιλιάρδ ἕνα λίτρο (300 δραμ. περίπου) αἵματος καὶ τὸ ἐκτίμησε 3500 δολάρια, τὰ ὅποια ὁ κ. Χιλιάρδ ἐπλήρωσε χωρίς νὰ πῇ κουβέντα...

Πρωτότυπη μονομαχία

Στὴν Ἀμερικὴ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, Βαλλασέ, ἔχει ἕνα φοβερὸ ἀντίηλο γεροντισσὴ, που εἶναι μεγάλος γεροντιστής, τὸν Μισενόνα. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ συζητήσιν στὴ γεροντία, ὁ γεροντισσὴς ἐδήλωσε ὅτι ὁ ὕπουργός δὲν εἶχε ἰδέα γεροντίας καὶ τὸν προσκάλεσε γιά νὰ δεῖτῃ τὴν ἱκανότητά του... νὰ ἀρμέξῃ μιὰ ἀγέλαδα.

Ἡ πρόκλησις εἶνε δεκτὴ. Ἀφοῦ κανονίστηκε ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα διᾶλεξαν δύο ὥραιες ἀγέλαδες καὶ ὁ ὕπουργός καὶ ὁ γεροντισσὴς ἀρχίσαν νὰ ἀρμέγουν καθένας χωριστὰ ἀπὸ τοῦ ἑλίκους.

Ὑστερὰ ἀπὸ πέντε λεπτά, μέτρησαν τὸ γάλα ποῖχε ἀρμέξει καθένας: ὁ ὕπουργός εἶχε ὑπερβάλει τὸν γεροντισσὴν κατὰ 75 δράμα. Οἱ... ἀντίηλοι ἔπλυναν τὰ χεῖρα τοὺς καὶ ὕστερὰ ἀντήλλαξαν χειροφίαν εἰς ἐνδειξὴ σφιφιλοσώσεως. ***

Ὁ Λουδοβίκος ὁ 18ος στὸ Μοντμερνεσί

Ὅταν ὕστερὰ ἀπὸ τὴν πτώσι τοῦ Ναπολέοντος, στὰ 1815, ὁ Λουδοβίκος 18ος ἀνῆλθε στὸ θρόνον, θέλοντας νὰ γίνῃ λαοφιλής, ἐπακέφθηκε κατὰ σειρά ὅλα τὰ περιγῶρα τῶν Παρισίων. Ἀπομόνησε ὅμως νὰ πᾶ στὸ Μοντμερνεσί καὶ ὁ δήμαρχος τῆς μικρᾶς αὐτῆς κοινότητος ἐστειλε τότε στὸ βασιλεῖ τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

Μεγαλειότατε, ἐνὸς ἡ Δ. Μ. παρεῖχε εἰς τὰς πλησίον κοινότητας τὴν εὐχάναν νὰ τὴν θαυμάσουν ἡ ἡμετέρα κοινότης που ἀπέχει ἀπὸ τὸ Παρίσι μόλις τέσσαρα χιλιόμετρα, δὲν ἐδοκίμασε ἀκόμη τὴν τιμὴ νὰ προσκυνῇ τὸ λατρετὸ τοῦ βασιλεῖ. Ἐάν τις ἔχουν πῇ ὅτι ὁ δόμος εἶνε ἀδιάβητος, σὰς ἀπάντησαν. Μεγαλειότατε. Τὰ γυμνάσια ἀνεβαίνουν μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ ἐπὶ πρῶτος θέλουμε νὰ πιστεύωμε ὅτι δὲν θὰ μὲς ἀρνήσῃτε μιὰ προσεχῇ ἐπισκεψί σας. Ἐν ἀνάμονή, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ διαβιβῶ εἰς τὴν Α. Μ. τοὺς βαθύτερους μου σεβασμούς.

Μόλις ἔλαβε αὐτὸ τὸ γράμμα, ὁ Βασιλεὺς γέλασε ἀπράτητα, καὶ ὕστερὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρας εἰσῆλθε θριαμβευτικὰ πᾶνω σ' ἕνα γόλι, δρῶς στὸ Μοντμερνεσί καὶ ἐσφίξε τὸ χεῖρ τοῦ Δημάρχου.

Ἐνὰς Μπεμπὲς μὲ γένει

Ἐνα φαινόμενο που ἔβαλε σὲ ἀσκήτασι ὅλο τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον συνέβη ἐσχάτως στὴ Βρασιλιὰ τῆς Τσοχοσεβασίας. Πενήνθηκε ἐκεῖ ἕνα παιδάκι μὲ μισοτάκια καὶ μὲ γενεῖδιον μακρὸν ὅσον ἐκατοστομέτρου! Τὸ βρέφος χαιρεῖ ἄερα ὕψους καὶ ἔχει κανονικὴν ἀνάπτυξιν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ πρᾶς εἶναι ἀντικείμενον γενικῆς περιεργίας καὶ τρέχουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη νὰ τὸ δοῦν. Ἐπὶ αὐτῶν ἀπ' τὴν Βιέννη, τὴν Πράγα καὶ τὴ Βουδαπέστη πολλοὶ γιὰτροὶ ἐπῆγαν καὶ ἐξέτασαν τὸν παράξενο αὐτὸ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο ΒΟΛΦΓΑΓΚ ΜΟΖΑΡΤ

Οι γονείς του. Τα νεανικά του χρόνια. Καταπληκτικά έκδηλωση του ταλέντου του. Συνθέτης και μαέστρος εις ηλικία έννεα ετών. Θρίαμβοι και δυστυχία. Αι αδελφαι Βέμπερ. Ο έρωσ του προς την 'Αλσιζα και ο γάμος του με την Κωνσταντίαν. Πώς εγράφετο. Το «Ρέκβιεμ». Ο θάνατός του. Η εξαφάνισις του τάφου του.

Ο Μόζαρτ γεννήθηκε στη Σαλζβούργη στις 27 Ιανουαρίου 1756. Ο πατέρας του ήταν περίφημος βιολιστής και μαέστρος στην ορχήστρα της μητροπόλεως της Σαλζβούργης. Επίσης και η αδελφή του η Μαριάννα κατάτεσσα χρόνια μεγαλύτερα του, ανέδειχθη άρρωτερα ως διάσημος πιανίστα. Ο Μόζαρτ μόλις άρχισε τη μουσική. Από τεσσάρων χρόνων άρχισε να συνθέτη και ο πατέρας του που ήταν καλλιτέχνης με όλη τη σημασία, έκλειψε από τη χαρά του διαβάζοντας τις πολυτίμες και τα τραγουδάκια του παιδιού του, που καλά καλά δεν είχε ακόμα να γράφει.

Ο πατέρας του κατάλαβε άμεσα πως είχε να κάνει με μια εξαιρετική φύση και προσπάθησε όσο μπορούσε να τον βοηθήσει και να τον αναδείξει. Ο Μόζαρτ από 7 χρόνων άρχισε να γράφει στα ευρωπαϊκά μεγαλοπύλαια και να δίνει κονσέρτα. Σήμερα ακόμη μια γραμμάτινα παλαιού προγράμματος, όταν έπληξε για πρώτη φορά στο Παρίσι, που παρίστανε τον πατέρα του Λεοπόλδο, την αδελφή του Μαριάννα βιολιστρίνα, 11 χρόνων, και τον Βόλφγαγκ Μόζαρτ, 7 ετών, συνθέτη και διδάσκαλον μουσικής.

Ο Μόζαρτ μάθαινε τους κανόνες της μουσικής ένστικτωδώς. Έπαιξε βιολί τέλεια χωρίς ποτέ να μελετήσει. Μπορεί να πη κανένας πως 20 χρόνια δεν είχε πειά τίποτε να μάθω. Ο Μπαρόβεν και ο Βάγνερ είναι πειο πολύπλοκοι, αλλά δεν είναι πειο σοφοί απ' αυτόν.

Έκαστε λοιπόν με τον πατέρα του και την αδελφή του μεγάλα ταξίδια. Γύρισαν την Γερμανία, πήγαν στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στην Ολλανδία, στην Ιταλία. Όλα αυτά τα ταξίδια ήταν γεμάτα τιμές για όλους τους, αλλά χωρίς καμιά όληνη υποστήριξη. Τα μεγάλα σπείνα τους καλούσαν, αλλά δεν έσκέπτοντο ότι αυτοί οι άνθρωποι είχαν ανάγκη όλης υποστήριξης. Ηρκούντο να γεμίσουν τις τσέπες του Μόζαρτ με μπουκιά και δώρα άσημαντα. Έπαιξε μπροστά σε αυτοκράτορας και στα μεγαλύτερα σαλόνια.

Δέκα τεσσάρων ετών έπαιξε στο Μιλάνο την πρώτη του όπερα, τον «Μιθριδάτη». Ύστερα ταξίδεψε μόνος του, ή άλλοι λογαριασμοί αποκαλύπτει τον χαριτωμένο του χαρακτήρα. Τα γραμμάτια του στη μητέρα του και στη Μαριάννα «την λατρευτή» του, όπως ένομαζε την αδελφή του εινε γεμάτα άγάπη. Όχις ίχνος υπερηφάνειας και επικρατίας παρουσιάζει αν και ήταν τόσο μικρός. Αρκεται να γράφει μόνο ότι «το κονσέρτο μου είχε επιτυχία».

Στο 1781 τα χάλασε με κάποιον ήγουμένο της Σαλζβούργης τον όποιο είχε ακολουθήσει στη Βιέννη ως πιανίστας στο σπίτι του. Αυτός ό ήγουμένος όνομαζετο Γερώνυμος ντε Κολβεντό και κατά τα φαινόμενα δεν ήταν προικισμένος με την Εθαγγελική γλυκότητα, ήταν δέ και έντελώς βλάκας. Μεταχειριζόταν τον Μόζαρτ σαν τον τελευταίο άνθρωπο. Δεν μπορούσε να τόνωνήσει πως είχε να κάνει μέναν άνθρωπο μεγαλοφυή. Στη Βιέννη τον άναγκαζε να τρώη στην κουζίνα με τους υπερέτας. Ο δυστυχισμένος Μόζαρτ ύπομενε όλα αυτά για να βρούκεται στη Βιέννη. Αλλά δεν μπορούσε να ύπομενε περισσότερο και τον καιρό που ό ντε Κολβεντό έτοιμαζόταν για κάποιο ταξίδι ζήτησε άδεια 24ωρον. Ο Γερώνυμος που δεν ήθελε και πολλά φουριστήρια και καθώς φαίνεται τον έβρισε με τον χυδαιότερο τρόπο. Τόν είπε ήλιθιο! ότι δεν είχε άξιος να τον ύπηρετη! και άλλα. Ο Μόζαρτ που ήτο μιά φρίκη καλή, δεν έθιμωσε αλλά άρκεσθη άκ να δώσει την παραίτησή του. Όπως όμως ή τσέπες του δεν ήταν και πολύ φουσκωμένες, την άλλη μέρα παρουσιάστηκε στο γραμματέα του ντε Κολβεντό τον ντε Αρκό ζήτησας την πληρωμή του ό ντε Αρκό όμως, ό όποιος

Ο Μόζαρτ

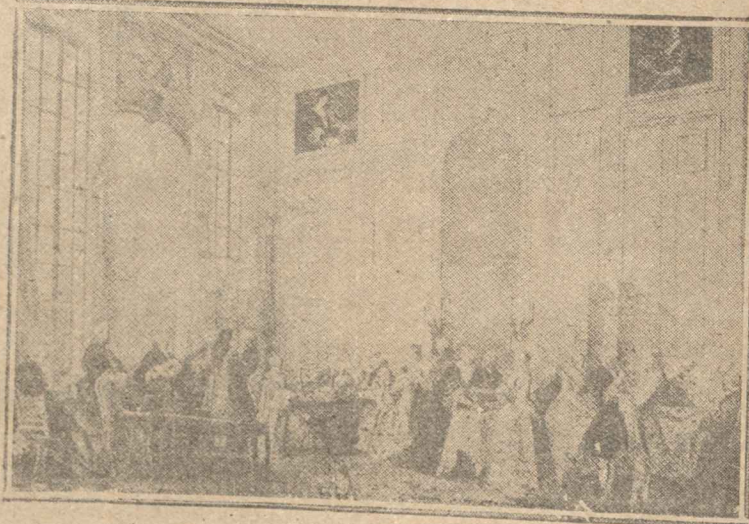
χαριτωμένος, άβρός, λεπτός στους τρόπους και όπου και να παρουσιάζετο κέρδιζε, τας συμπαιθείας του κοινού. Είχε γράψει ένα πληθός από κομμάτια, σονάτες, τραγουδία, έκκλησιαστικούς ψαλμούς.

Δυστυχώς όμως παρ' όλα ταύτα ή έπιπολαία κοινωνία άρχισε να τον ξεχνά. Από τις παραστάσεις δεν κέρδιζε σχεδόν τίποτε. Δεν πείλιστα όμως ό δυστυχισμένος μουσικός. Φρονιζεί να βρη μαθητά. Η μόνη του επιθυμία εινε να μπορούη να κερδίσει 200 φλορίνα (500 φρ.) το χρόνο για να μπορούη να ζήση με τη γυναίκα του στη Βιέννη. Σήμερα ένα γραμματό προς το φίλο του Puchberg με ήμεροσημεία 17 Μαΐου 1790 «Εχω γράψει δύο μαθητάς, δά ήθελα να τους έκανα δικούς. Φρονίσεις σε παρακαλώ να πης παντού πως παραδίδω μαθητάς».

Και ό Puchberg τού στέλνει 150 φλορίνα για να τον βοηθήσει. Στην άρχη της παντρείας τον με την άξενιασά της νεότητος όλα αυτά δεν τους κάνανε και μεγάλη έντύπωση. Ένα πολύ κρύο πεί το χειμώνας κάποιος φίλος τους πήγε να τους έπισκεφθή. Τους βρήκε να χορεύουνε σαν τρελλοί, αυτός και η γυναίκα του. Τους ρωτά τί τρέλλα τους κτύπησε.

«Α! ειναι για να γεσταθώμε, φίλε μου, τού άπαντά ό Μόζαρτ, και να μπορούσμε να έργασθούμε. Δεν έχομε λεπτό για ν' άνοράσασμε έξω».

Η Κωνσταντία τον βοηθούσε και συγχωρούσε όλες τις ιδιοτροπίες του. Είχε κερδίσει την έμπιστοσύνη του με την άγάπη της και είχε άρκετή ήρωή πάνω του. Ο μουσικός όταν έναπεστο κανένα καινούριο έργο ήταν πολύ άφηρημένος, δεν ήξερε τί έκανε άναγκαζότανε έκείνη να τού κέρει τον όταν έπαιζε γιατί

Ο Μόζαρτ παίζων εις το Τάμπλ.

(Πίναξ τού ΟΛΛΙΒΙΕ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Του Daniel Riché

Στην έκκλησίά του χωριού τού ρολόγι έσήμανε δεκάμιση. Σφιχτά τυλιγμένη, μέσα σε ένα μαύρο κάλλιο σάκι, ή Μαρία πηγαίνει βιαστική, και λαοραγήνη προς τον σταθμό. Τό σκοτάδι της νύχτας την σκεπάζει βαθύ και άγριο. Δεν άργει να φτάση, έν τούτοις, στον σταθμό και ή καρδιά της ήσυχάζει λίγο. Ο σταθμός αυτός εινε έξοχικός, μικρός και ήσυχος. Σταματούν σ' αυτόν τέσσερα ή πέντε τραίνα την ήμέρα. Σε μιά γωνιά τού μοναδικού διαμερίσματος, τó όποιο χρησιμεύει και ως σάλα άναμνης και διανομής έλπιτηρών, ένας άνθρωπος πεσμένος επάνω σ' ένα δέμα κοιμόταν. Πίσω από τις νυγλίδες της θυρίδος τού σταθμάρχου μιά λάμπα έκπνιζε κ' έξέχυνε στον άέρα μιά βαρεία μυρωδιά πετρελαίου.

Η Μαρία πέρασε την αίθουσα αυτή κ' έφτασε στο ύπóσταγο τού σταθμού μακριά ή κίτρινη λάμψη των φαναρίων φεγγαρολάμει παράξενα μέσα στο βαθύ σκοτάδι και κάτω, στο μέρος που τελειώνει το πεζοδρόμιο, ένα άλλο φανάρι κινείται από ένα άόρατο χέρι.

Είλες ό σταθμάρχης, ό όποιος γυρίζει από κάποια εργασία του. Διακρίνει την Μαρία παραξενεύεται και την ρωτά :

— Πώς σεις έδώ, αυτή την ώρα ;

Η Μαρία κάθεται και ύστερα από μιά σύντομη σιωπή άρχίζει να μιλάει με φωνή που μαρτυρεί την έσπερική ταρχή της. Μιλάει χωρίς να προσέχει αν ό σταθμάρχης την άκούη :

— Βέβαια, κυρία Μαρτίνα, άπορείτε που με βλέπετε έδώ τέτοια ώρα... Όρισμένος δεν τó συνανθίζω να είμαι έξω τόσο άργά. Θα καταλάβετε όμως πως κάτι σοβαρό θα με άνάγκασε ν' άρρίσω τó παιδάκι μου, τον Πιερουλί μου, στο σπίτι. Έντωχώς ένα παιδί πέντε ετών δεν ξυπνά διόλου την νύχτα, κ' έπειτα ή γειτόνισσα θά τ' άκούση αν κλάψη... Δεν μπόρεσα να μείνω σπίτι μου άπόψε, εινε τόσο έννευριστικό να περιμένη κανείς, δεν βούσκετα ; Έκτός αυτού ήθελα να είμαι έδώ να τον άγκαλιάσω όταν θα καταβήη απ' τó τραίνο, να μη κάρη μόνος του τόσο δρόμο. Έρχεται ό άντρας μου. Είλες τρία χρόνια που έφυγε κ' ίσως έξχασα και τους δρόμους... Θεέ μου ! έρχόντουσαν μέρες που νόμιζα πως δεν θα τον έβλεπα πεία... άπελπιζόμουν κάποτε... Γι' αυτό όταν πήρα σήμερα τó τηλεγράφημα κ' έμαθα πως έρχεται ταρχήτα φοβερά... Δεν μπόρεσα να τó πιστέψω, έκλαιγα, γελούσα, μιλούσα δυνατά :

Δεν εινε κακός, έξυρετε, εινε μάλιστα πολύ καλός. Αλλά δεν έχει θέληση, και όσες φορές έμπει ό έρωτας στη μέση... Τι τó θέλετε, όταν ή μοίρα αποφασίζει κάτι, εινε πάντα κανείς νικημένος, όσο και αν θέληση να την έμποδίση. Έκει στην έσπερική άγάπης κάποια άλλη... Έταν τρελλός γι' αυτήν. Γι' αυτή δούλεψε και τó βράδυ γυρούσε κοινοσμένος, μιά εθνημένης που της έφερα χρήματα να ζή άνετα. Γι' αυτήν άφησε έδώ τον Πιερουλί μου, χωρίς να έξω αν είχε να φάη. Μά δεν τού βρατώ κάμια, άφου γυρίζει πεία. Η πίκρα έφυγε για πάντα, θά ζήσουμε τώρα εθνημένους...

Ένα διαπεραστικό χτύπημα π' άκούστηκε έσφαινα έκαμσε την Μαρία να σκιρτήσει. Ο σταθμάρχης χωρίς βία έήγχε στο τηλεφωνο.

— Τό 406 έχει καθυστέρηση είκοσι τριών λεπτών, είπατε ; ρωτάει.

— Είλες τó τραίνο τού Γιάννη ; λέει ή Μαρία.

— Ναί, αυτό μόνο έχει άπόψε.

Είκοσι τρία λεπτά άκούη ! Πότα θα περάσουν, ψιθυρίζει αυτή. Και συνεχίζει : Εκεί τείλους, όταν περίμενε κανείς τρία όλόκληρα χρόνια, μπορεί να περιμένη λίγα λεπτά άκούη. Είλες τού η άγωνία μου ! Σήμερα πεία μπορεί να τó όλολογίσω, ύστερα πολύ... Ο ό κατάκοιός τού χωριού μας ήταν πολύ καλός μαζί μου. Αλλά καμιά φορά μερικοί μου έλεγαν λόγια που μου άναγαν κακό. Μου έσχυζαν την καρδιά. Πήγα άκόμη και στην προτενίσσα για να τον δώ. Αλλά μ' έδωκε ή άλλη ή κλέφτρα, και μ' έδωξε, κατάλαβαίνετε, μ' έδωξε ή. Τώρα όλα τελείωσαν... και έρχεται.

Η Μαρία σιωπά τώρα και περιμένει. Τό ρολόγι της έκκλησίας χτυπά μεθάνυχτα...

Έσπαινα, ένα σφουγγάρι σίχισε τον άέρα. Η Μαρία ενάχεται. Άκούεται ό κρότος της άτιμωχάνης... Τό τραίνο φτάνει και σταματάει άνακοινώντας.

Άνίκηη ή Μαρία, προσπαθεί να γνώση τας πρόσωπα των δύο τριών τας διατών που κατέβηκαν. Αυτοί περνούν, την χαιρετούν και φαίνονται. Η Μαρία μένει βουβή. Έκτός από τον σταθμάρχη που βοηθεί ένα υπάλληλο να έρροτώση κα δέματα, κανείς δεν φαίνεται πεία στο σταθμό. Ο άντρας της δεν ήρθε...

Αρξίτε να τρέψη και ψιθυρίζει λυπημένη λόγια άσυνάρτητα. Τό τραίνο έσπινει να φύγη, σφυρίζει και τρανάζει όλόκληρο. Η Μαρία προσπαθεί κάτι μέσα στα δόντια της, προχωρεί παραπαιτώντας, και πέφτει άπάνω στις γραμμές. Τό τραίνο περνά και φεύγει προς τη νύχτα κομματιάοντας την... Ο έλκος ό σταθμάρχης δεν κατάλαβε άμεσα τί συνέβη...

Την άλλη μέρα τó πρωί έφτασε στο χωριό ό άντρας της. Είχε άποκοιμηθεί την προηγούμενη νύχτα μέσα στο τραίνο και πέρασε από τó χωριό χωρίς να τó νοήση...

Μεταφρ. Ι. Κ. Δανιήλ Ρις

από την άφηρημά του μπορούσε να κοπή. Όταν όμως ή σύνθεσις έπαινε μορφή μέσα στο μυαλό του, τού ήταν πολύ εύκολο να την γράφει γι' αυτόν ήταν σαν μιά αντίγραφη. Όταν λοιπόν έκανε αυτή τη δουλειά τού άρεσε να κάθεται ή Κωνσταντία κοντά του και να τού άνηγεται ότι ήποτε, καμιά φορά και παραμύθια για παιδιά. Έγγραφε και άκουε κάπου κάπου σταματούσε, έβριζε τά γέλια και έλάττανε τη δουλειά του. Λέγουν ότι την νύχτα που έσυνέτισε γράφοντας την ούβεργκντορα τού «Δόν Ζουάν» ή Κωνσταντία τού άκούσε τις περιπέτειες τού Άλαδίνου και τó Μαγικό Λυχνάρι, παραμύθια της Χαλιμάς.

Η άγάπη τους, τούς βοηθεί να περνούν ευχάριστα τις φτώχειες τους. Ο Μόζαρτ πέρασε τη ζωή του διαρκώς δανειζόμενος από τους φίλους του και από τά ένεχυροδανειστήρια. Τέλος μέσα σ' αυτή την δυσχερή ζωή έρχονται μερικά εθνησμένα συμβέβητα : πρώτον ό μεγάλος θρίαμβος «της κλοπής τού Σαραγιού», ύστερα, μετά τον θάνατο τού Cluck, ό θόλος τού δώ διευθυντού της όρχήστρας στην έκκλησία της άόλης τού Ιωσήφ II ό όποιος, κ' έδω μιά άνγκια τού Μόζαρτ από ένα καπρίτσιο, από 2000 φλορίνα που έσπαινε ό Πάπας τού έδωσε 800.

Στις 29 Οκτωβρίου 1787 έδόθηκε ή πρώτη παράστασις τού «Δόν Ζουάν» όριτοσυγγήματός του με άσυγκρίτη ένθουσιασμό. Ο δόν Ζουάν ήτο ό μεγαλύτερος θρίαμβος τού Μόζαρτ.

Τον Αύγουστο τού 1791, τον τελευταίο χρόνο της ζωής του, έγραψε σε τρεις βδομάδες τον «Μαγικό αλλό», ό όποιος παίχτηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1791. Η έπιτυχία ήτο κολλοσιμεία. Τό έργο παίχτηκε έκαστο φορές συνεχώς. Ο Μόζαρτ όμως δεν κέρδιζε τίποτε. Ο Διευθυντής τού Θεάτρου είχε τόν κινισμό να στείρη την ποσοτή τού Μόζαρτ στο θέατρο της Καρινθίας όπου τó έργο είχε παιχθεί χωρίς να τον ένσχυση οικονομικώς τού έρωστος έννοιας. Αλλά ή άρροστέια ήταν τó τελευταίο χτύπημα.

Μιά βραδυά, καθώς έπαιζε πιάνο, ένας άγνωστος ντυμένος στα μαύρα ήγχε σπίτι του και ρώτησε τον μουσικό αν μπορή να γράφη μιά λειτουργία μνημοσύνης (Requiem) και τί χρηματικόν ποσό ζήτησε. Συμφωνήσανε : για 50 έως 100 δουκάτα και ό άγνωστος έφυγε χωρίς να πη τó όνομά του λέγοντας μόνο ότι θά γυρίσει πολύ νωρίς να δη τας προόδους τού έργου. Ο Μόζαρτ άρρωστος, έσπαιμένος, άρχισε να εργάζεται με ξήλο. Γράφει κάπου στον ντε Πίνα «εί όταν κάθεται κοιμάται περισσότερο παρά όταν γράφει. Πολλές φορές έλεγες με δάκρυα στα μάτια.

— Καλά τó λέω έγώ πως για τον έαυτό μου έτοιμάζω τó Requiem.

Μετά τον θάνατο τού δασκάλου έμαθαν ότι ό άγνωστος ήταν ένας υπηρέτης τού κόμητος Walsegg πλουσίος έρασιτέχνης, ό όποιος άγοράζε ανέκδοτα έργα με τη νοσηρή έταιπικασία να τó παραποιή για δικά του. Αυτός ό κόμης είχε την άπίστευτη θρασύτητα να παίζη στην κηδεία της γυναικός του τó Ρέκβιεμ τού Μόζαρτ για δικά του.

Παράστασις τού μουσικού χειροτέρεσε μέρα με την ήμέρα. Έσκαλωθεί όμως να εργάζεται στο Requiem. Τό τελευταίο απόμνημα της ζωής του παίζοντας τó μέρος που είχε τελειώσει μαζί με τους φίλους του, στη «Λακρομιάς», έβαλε τά κλάματα.

Τό βράδυ παρακάλεσε την κουνιάδα του Σοφία να κάτση κοντά του. Η γυναίκα του έβαντημένη από τις άγρυπνίες ήγχε να φωνάζει ένα πατά. Ο Μόζαρτ είχε τó μαθητή του Süssmayr κοντά τού κρεββάτι του και τού έξηγούσε τó Requiem. Ο γιαιτός Κλοσέ ήλθε για τελευταία φορά και διέταξε κούες κομπρέσες. Ο Μόζαρτ έπαιζε τας αλθήςεις του και την 1 τó πρωί τις 5 Δεκεμβρίου 1791 έπαιθαν. Η αλία τού θανάτου ήταν ορμητικής πυρετός, με τυφλώεις έπιπολάς. Πέθανε εν ήλικία τριάντα έξη χρόνων. Άμέσως την άλλη μέρα ήλθε ό υπηρέτης τού κόμητος Walsegg. Τού έλασαν τά χειρόγραφα τού Requiem όπου ήταν σκορησμένα πάνω στο κρεββάτι του.

Η κηδεία τού Μόζαρτ ήτο πολύ φτωχή. Έκείνη την ήμέρα έκανε τρομερό κρύο, παγωμένα κρύσταλλα πέφτανε από τις σκεπές των σπιτιών. Η Κωνσταντία ήταν στο κρεββάτι άρρωστη από λύπη και δεν μπόρεσε ν' ακολουθήη την κηδεία του. Μερικοί φίλοι του που την συνόδεψαν σε κάμποσο δρόμο φοβήθηκαν τέλος την καιταιρία και γύρισαν πίσω απ' τά μέσα τού δρόμου. Τά φέρετρα πέρασε άπό τους δρόμους της Βιέννης και έφτασε έγκαταλειμένο κ' έρημο στο νεκροταφείο. Ο νεκροθάφτης πέταξε τó σώμα τού μεγάλου μουσικού μέσα σ' ένα κοινό τάφο χωρίς καμιά προσευχή, χωρίς κανένα άποχαιρετισμό.

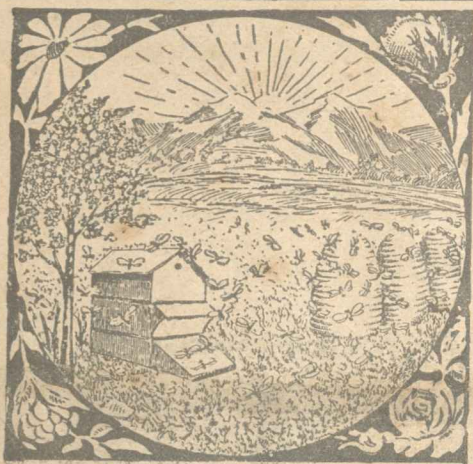
Όταν ή Κωνσταντία μπόρεσε να σηκωθεί, έπήγε στο νεκροταφείο, ζήτησε παντού να βρη πού είχαν θάψει τον άνδρα της. Τό νεκροθάφτης δεν είξερε τίποτε. Η Κωνσταντία έπέμεινε, είχε την ήμερα τή ταφή.

— Α! δεν έξωρη τίποτα, δυστυχισμένη μου κυρία, άπήνησε ό νεκροθάφτης. Ο σύντροφός μου που έκανε ύπηρεσία έκείνη την ώρα άρρωστος τó ίδιο βράδυ, και πέθανε ύστερα από τρεις μέρες !

Ύστερα από καιρό ή Βιέννη ύμωσε ένα θανάσιμο μανιαστέον για τó Μόζαρτ. Αλλά αυτή ή επανόρθωσις δεν θά σβήση την ντροπή που άφησαν τόν μεγάλο μουσικό να πεθάνη μέσα στην κακοτυχία, και έδειξαν τούση άδιαφορία την ήμέρα της ταφής του.

Μετάρφ. Ροέτας

Ο μουσικός μας άνησπώλης κάθε κοσμικό σπιτιού κ. ΓΕΡΓΙΟΣ ΚΙΤΑΝΤΗΣ μετέφερε τó άποσταλείον του εις της δούδ Βουκουρεστίου 16 (τηλέφωνον 23-11) όπου θα τόν έπείκουν τού λοιπού και οι φιλανθεις άναγγώσται τού «Πούκετον».

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

„Ο ΥΜΗΤΤΟΣ“

ΧΡ. ΣΑΡΡΗΣ & ΣΙΑ

ΕΤΟΣ 17^{ον}

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΣ

Παρακαταθήκη όλων των μελισσοκομικών εργαλείων.
Κυψέλαι Βοοί μελιτοεργαγείς κηρύθραι κ.λ.π.
Εγκαταστάσεις μελισσοκομείων.

ΤΜΗΜΑ ΓΑΛΑΚΤΟΜΙΑΣ

Γαλακτονομικά μηχαναί Δανίας 50 μ'χρι 500 λιτρών.
Τύμπανα βουτύρου διαφόρων μεγεθών.
Δοχεία γάλακτος » »
Γαλακτόμετρα.
Πυτιές τυροκομίας.

ΤΜΗΜΑ ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ

Ψεκαστήρες αμπέλων, θειωφιστήρες, ψαλίδια δέν-
δρων, ψαλίδια δια γαζόν, έμβλυστήρια, σουγιά-
δες κηπουρών, ψαλίδια περμάτων, μηχαναί δια
γκαζόν κ.λ.π.

ΤΜΗΜΑ ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ

Κλωσσομηχαναί 50 - 100 αυγών, φασκόπια, θερμόμε-
τρα ως και ανταλλακτικά μηχανών.
Αναθρεπτήραι δια μικρά πουλάκια, ποτίστρες κ.λ.π.
Κλωσσομηχαναί 200 - 600 αυγών επί παραγγελία.

ΤΜΗΜΑ ΣΠΟΡΩΝ

Πρωϊμων λαχανικών, καρποφόρων δένδρων, ανθέων,
σπόροι κτηνοτροφικοί, τριφυλλία, πανιζμία καρο-
τα κ.λ.π.
Οδηγός Μελισσοκόμου.
Δενδροκόμου.
Ιατρός των ζώων.

ΤΜΗΜΑ ΠΑΡΑΓΕΛΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

Αναλαμβάνομεν την προμήθειαν παντός είδους μη-
χανήματος.

REIMS

MUMM

REIMS

Η ΠΡ

ΣΑΜΠΑΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΡΟΣΜΟΥ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΙΣ ΤΑ

ΚΕΝΤΡΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

CORDON ROUGE 1913

CORDON ROUGE

CORDON ROUGE 1920

CORDON VERTE

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΩΛΕΙΑ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ-Α. ΜΠΡΟΥΜΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ 70-ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 2 ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ 2

Η ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ SPECIALITE

ΦΡΑΚ - ΣΜΟΚΙΝ - ΠΕΝΔΙΚΟΤ